

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 869
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ 1995

Φιλόθεοι καὶ φιλόχρηστοι λαοί, οἱ τὴν οἰκουμένην οἰκοῦντες καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ συγκροτοῦντες, ἐπὶ τῇ τοῦ Χριστοῦ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει δέξασθε σήμερον τὸ σωτήριον μῆνυμα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Λαμπαδηφόροι καὶ λευχειμονοῦντες «Συστήσαθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου» (ψαλ. 117) καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀλαλάξατε μέχρι περάτων γῆς καὶ βοήσατε χαρμολύπῳ.

«Ἀνέστη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν λύσας θανάτου τὰ δεσμά, εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην». Κοινὴ ἑορτὴ καὶ χαρὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἡ σήμερον ἡμέρα, ὡς «κλητὴ καὶ ἁγία καὶ βασιλεὺς καὶ κυρία» πασῶν

τῶν ἡμερῶν καὶ ἑορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. «Ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος» δεσπόζουσιν τῶν ἑορτῶν, βάσιν δὲ καὶ ἀφετηρίαν τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἐν ἡ «τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου ἀνέτειλεν» καὶ διέλυσε τὸ ζοφῶδες σκότος τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας καὶ θαυμασίως κατήγαγε τὴν οἰκουμένην εἰς ἀληθὴ θεογνωσίαν.

Ταύτης τῆς ἡμέρας τὴν λαμπρότητα λίαν εὐστόχως ἐξύμνησεν ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ψάλλον, «Νῦν πάντα πεπληρωται φωτὸς οὐρανόσ τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια» καὶ συγκαλῶν εἰς χαρὰν τὴν κτίσιν ἐπάγει: «Ἀγαλιάσθω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ ἐν ἡ ἑσπερώται».

Ἐσπερεύται ἡ κτίσις, ἐσπερεύται καὶ ἡ πίστις ἐν τούτῳ τῷ θεμελίῳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ,

τοσούτω απαραίτητω, ὥστε ἀναγκάζει τόν Παῦλον λέγειν:

«Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν».

Ἀνάστασις Χριστοῦ ὄθεν, ἀπόδειξις τῆς Θεότητος Αὐτοῦ.

Ταύτην τὴν ἡμέραν προδιέγραψεν ὁ Θεός ἐν τῇ πανσόφῳ Αὐτοῦ περί ἡμᾶς προνοίᾳ καὶ ἀπείρῳ ἀγάπῃ, ὥστε δι' αὐτῆς «οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες» ἐν τῇ κοινῇ πάντων ἀναστάσει.

Περί αὐτῆς προϊδὼν καὶ προγινώσκας καὶ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἐμφαντικῶς προεῖπεν: «Ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις», ὅπερ καὶ κατέστη δόγμα πίστεως, κατὰ τὸ «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Προβεβαίοι δὲ τὴν ρῆσιν ἡ ἐγερσις τῶν σωμάτων ἐκ τῶν μνημείων τῶν κεκοιμημένων Ἁγίων καὶ ἡ ἐμφάνισίς των εἰς πολλοὺς κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Σταυρώσεως.

Τὴν αἰωνίαν λύτρωσιν ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου διὰ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν μελλοντικὴν ἀφθαρσίαν τῶν σωμάτων ἡμῶν διὰ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ ἱερός Δαμασκηνός ὑμνολογεῖ θαυμασίως ἄδων:

«Διὰ θανάτου τό θνητόν διὰ ταφῆς τό φθαρτόν μεταβάλλεις, ἀφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα ἀπαθανατίζων τό πρόσλημμα.

Ἐντεῦθεν, αἱ μεγάλοι δωρεαὶ αἱ ἐκπηγάσασαι ἐκ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ Θεοδέγμονος τάφου, ἐγένοντο εἰς τὰ ἀνά τοὺς αἰῶνας χριστιανικά πλήθη τῆς γῆς πόλος ἔλξεως εἰς προσκύνησιν τῆς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν πρόρρησιν καὶ πάλιν τοῦ Ἡσαΐου, λέγοντος:

«Ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἱερουσαλὴμ διαπαντός, ἡμέρας καὶ νυκτός οὐ κλεισθήσονται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σέ ἦξει ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ ἅμα δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω».

Κατὰ τὴν εὐσημον ὄθεν ταύτην ἡμέραν τοῦ σωτηρίου Πάσχα, συγκαλοῦμεν ἅπαντας τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν Ἀδελφούς καὶ τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ «ἀγαλλιώμενοι χαρὰ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῳ» (Α' Πέτρου) εἰς κοινήν ἐορτὴν καὶ πανηγυριν καὶ ἀπονέμοντες ὑμῖν ἀσπασμόν ἀγάπης χαίρετίζομεν ἀναφωνοῦντες καὶ αὖθις.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἀνακαινίζομεθα τὴν σήμερον, ἀγαπητοί, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ λαμβάνομεν τὴν ἐξ ὕψους Δύναμιν ἵνα συνεχίσωμεν τὸν σκληρόν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς πίστεως. Διότι πλείστοι σήμερον περιβεβλημένοι

τὴν ἐπίπλαστον τῆς εὐσεβείας μὀρφωσιν καὶ ἐχόντες ἡρνημένην τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ἐντέχνως «ἀποσποῦν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν λαλοῦντες διεστραμμένα». (Πράξ. Κ. 30).

Ἡ ἐπιβουλὴ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας σήμερον δὲν ἔχει τί τό ὅμοιον μετὰ τοῦ παρελθόντος, δεδομένου ὅτι ἡ διάβρωσις ἔχει γενικὸν χαρακτήρα μεταξύ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν λεγομένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ πρωτον τὸν Οἰκουμενικόν εἰς τὸ Φανάριον ἀπεργαζόμενον τὴν προδοσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀδιαντρόπως πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ μέ τό κάλυμμα τῆς ἀγάπης!

Ἀγάπη! τό δόλωμα τῆς παναιρέσεως. Ἀγάπη μετὰ σχισματικῶν, αἵρετικῶν, Ἑβραίων, Μωαμεθανῶν καὶ εἰδωλωλατρῶν. Ἀγάπη μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ πρὸς ἀδελφοποίησιν καὶ ἔνωσιν μετὰ τῶν ἀναθεματισθέντων ὑπὸ οἰκουμενικῶν Ἁγίων Συνόδων καὶ μίσος πρὸς τοὺς σεβομένους τὴν ἀνόθευτον πίστιν καὶ ὑγιὰ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ποτέ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἠκούσθη τοιαύτη προδοσία;

Ἀλλὰ ταῦτα πάντα προῆλθον ἀπὸ τὴν κορυφουμένην ἁμαρτίαν εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἥτις ἀτυχῶς εἰσῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καταμολύνασα καὶ αὐτό τό θυσιαστήριον, τό ἅγιον τῶν ἁγίων. Σημεῖον καὶ τοῦτο τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἀνάγκη ὄθεν συντόνου ἀφυπνίσεως καὶ εἰλικρινοῦς μετανοίας πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως τῆς θείας μακροθυμίας, διότι φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος τοῦ ἐτάζοντος καρδίας καὶ ἐνθυμήσεις καρδιῶν.

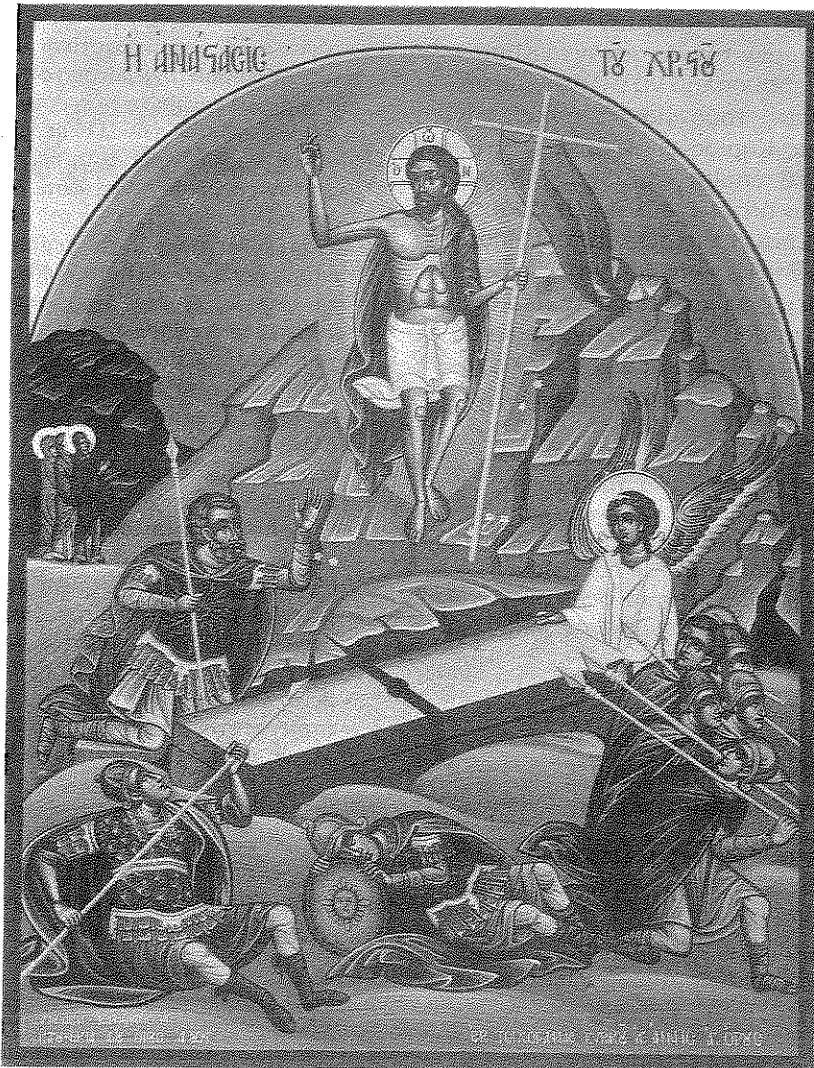
Ἐν ἐπιστροφῇ ὄθεν διὰ εἰλικρινοῦς μετανοίας πρὸς τό ἐξιλαστήριον θῦμα τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων. Σωτήρα Χριστόν, τὸν διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας καὶ τῆς καταδίκης τοῦ Ἄδου καί, ἐν θερμῇ τῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ πρὸς Αὐτόν, ἐορτάσωμεν πνευματικῶς τὴν Σωτήριον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους ἐν ἀνυποκρίτῳ ἀγάπῃ, ἵνα τὴν Αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα καὶ εὐεργεσίαν ἀξιολογήσαντες ἐπιτύχωμεν τὴν εἰσοδὸν καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀπωλεσθέντα Παράδεισον μετὰ τοῦ εὐγνώμονος Ληστοῦ αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενοι μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος σεσωσμένων, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ τὸν σωτήριον ὕμνον.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον
Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον»

Εὐρισκόμενοι ἡμεῖς οἱ χριστιανοί, μετὰ τὸ ἅγιον φῶς τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν ἀπὸ τὸν ἱερέα, εἰς τὴν στιγμήν τῆς χαροποιῆς ἀναγγελίας τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ γεγονότος πού λέγεται Ἀνάστασις ἃς προσκυνήσωμεν ἐν βαθυτάτῳ σεβασμῷ τὴν θεῖαν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ τὴν ὁποῖαν ἐξαγγέλει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἐνατενίζοντες αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ ἄρθρου καὶ τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν ἁγίαν ὑμολογίαν εὐρισκόμεθα πράγματι

πρὸ μῆς καταστάσεως «ἐξωπραγματικῆς» διότι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία θέλει τὸν Ἀναστάντα Κύριον ὀπτικῶς εὐρισκόμενον κοντά μας, νὰ Τόν βλέπομεν νὰ Τόν φιλαφοῦμε καὶ νὰ Τόν ὁμολογοῦμε ὅπως ἔκαμε ὁ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Θωμᾶς, ὅτι μετὰ τὴν δυσπιστίαν ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος τὴν δευτέραν Κυριακὴν ἢ ὁποῖα ἀποκαλεῖται ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ καὶ ἐνώπιον ὅλων τῶν μαθητῶν εἶπε εἰς αὐτόν: (Ἰωάν κ. 29):

«λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευ-
κας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.»

Ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἓνα συνταρακτικόν φαινόμενον τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν διότι ὁ Θωμᾶς καὶ ἡμεῖς βλέπομεν τόν Ἀναστάντα Κύριον εἰς τό Ὑπερῶν τῆς Ἱερουσαλήμ νά ψιλαφῆται, νά ὁμολογῆται ἀπό ὅλους τοὺς μαθητάς καὶ τόν Θωμᾶν ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος εἶναι ζωντανός μέ δεδοξασμένο σῶμα τό ὁποῖον, σὺν τοῖς ἄλλοις, τρώγει ἐνώπιον πάντων ὁππὸν ἰχθὺν καὶ μελίσσειον κηρίον. Οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος, Μάρκος, Λουκάς καὶ Ἰωάννης περιγράφουν τὰς ἑνδεκα ὁλοσώμους ἐμφανίσεις, ἀλλὰ ἡμεῖς θά περιορι-
σθῶμεν μόνον εἰς αὐτά πού γράφει ὁ ἡγαπημένος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννης καὶ ἀφήνομεν σχε-
τικόν χώρον διὰ τὴν περιγραφὴν (Ἰωάν. κ. 1-29):

«Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ἦσαν ἐσω οἱ
μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν ἔρχε-
ται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ
ἐσθι εἰς τό μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν.

εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τόν δάκτυλόν
σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν
χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ
μὴ γίνου ὀπισθος, ἀλλὰ πιστός.

καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὁ
Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ὅτι ἑώρακάς με,
πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ
πιστεύσαντες».

Ἡ πίστις ἡμῶν διὰ τόν Ἀναστάντα Κύριον εἶναι
ἐξόχως δυναμικὴ, διότι, ἡ θεία χάρις ἐπευλογεῖ
τοὺς πιστεύοντας καὶ τόν ἔχομεν τόν Κύριον
μεταξύ μας εἰς τὴν τράπεζαν πού τρώγομεν, εἰς τὴν
κλίνην πού κατακλινόμεθα ὡς ἀναγράφει ὁ ἅγιος
Λουκάς: (Πράξ. 3-4)

«οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τό
παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν
τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων
τά περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ
Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν
τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου».

Ἀλλὰ διὰ νά συμπληρώσωμεν τό ἄρθρον τοῦτο
θά πρέπει νά ἀποτανθοῦμε εἰς αὐτά πού ἀναγράφει
ὁ Πάτριος Ἱεροκήρυξ Μακάριος, ἐπιλέγοντας
μερικά σημεῖα ἐκ τοῦ ἑκτενοῦς λόγου του:

«Αὕτη ἡ λαμπροφόρος ἡμέρα ὑπερβαίνει, καὶ
νικᾷ κάθε ἄλλην πανήγυριν, ἐπειδὴ ἀνίσως ἄλλη
χαρμόσυνη ἡμέρα μᾶς φέρνει ἐνός μυστηρίου
καθ' ὑπόθεσιν χαρὰν τοῦτῃ μᾶς εὐαγγελίζεται

τῶν μυστηρίων ἀπάντων τὴν τελείωσιν ποία
ἄλλη ἡμέρα ἔχει νά μετράται μέ τόσα μυστήρια
τό διάστημα τῆς, ὥσάν ἐτούτην; τῆς ὁποίας τὰ
χαρμόσυνα ἔργα, εἶναι περισσότερα παρά ταῖς
στιγμαῖς ὅπου ἔχει; ποία ἄλλη ἡμέρα ἀνέτειλε
τόσον πολὺ, τόσον δραστικόν φῶς, ὥστε ὅπου
νά ἔχη δύναμιν ὄχι μόνον νά χαροποιήσῃ, νά
φωτίσῃ, νά λαμπρύνῃ τό πρόσωπον τῆς γῆς, τὰς
καρδίας τῶν ζώντων ἀλλ' ἀκόμη, καὶ τῶν ἀπ'
αἰῶνος νεκρῶν; ποία ἄλλη ἡμέρα μᾶς ἀνέτειλε
τέτοιον χαροποιόν φῶς, ὥστε ὅπου νά φθάσῃ
ἕως καὶ εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ ἄδου, νά διασκε-
δάσῃ ἐκεῖνο τό παχύτατον σκότος ὅπου ἐκυρίευε
μέ μίαν θλιβεράν νύκτα τό πλῆθος ὄλων τῶν προ-
πατόρων μας, ὃ ἡμέρα ὄντως λαμπρά: ἐπειδὴ μᾶς
ἀνέτειλε τὴν παντελεῖ ἑρήμωσιν τοῦ ἄδου, ἡμέρα
χαρμόσυνη, ὥσάν ὅπου ὄχι μόνον τῶν ζώντων
παύει τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς, ἀλλὰ
μάλιστα τῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου νεκρῶν, ποία
ἄλλη χαρμόσυνη ἡμέρα, ὥσάν νά ἰδῇς τόσας
μυριάδας φυλακωμένους, ἐλευθερωμένους; ποία
ἄλλη μεγαλυτέρα χαρὰ ὥσάν νά ἰδῇς τὴν ἐξολό-
θρευσιν, τόν κρεμνισμόν, τόν παντελεῖ ἀφανι-
σμόν τοῦ τυράννου, τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀν-
θρωπίνης φύσεως; ἀγαλλιασώμεθα λοιπὸν καὶ
εὐφρανθώμεν εἰς τοιαύτην ἡμέραν. διότι νά,
ὅπου ἐμεταβλήθησαν οἱ σταυροὶ εἰς τρόπαια,
ἐμεταγύρισαν οἱ ἐπιτάφιοι θρήνοι εἰς χαρμό-
συνα ἄσματα δέν στάζουσι πλέον αἷμα τοῦ
ἐσταυρωμένου μου Ἰησοῦ αἰ' ἄκανθαις, ἀλλὰ τῆς
Ἀναστάσεως τὰ εὐωδέστατα ρόδα».

Ἐπίσης αὕτη τὴ φορά ἄς προστρέξωμε εἰς τόν Ἐ-
φραίμ τόν Σῦρον καὶ νά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς αὐτά τὰ
ὅποια ἀναγράφει εἰς τὰ Ἀσκητικά του:

«Καὶ καθὼς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν δι' ἀνηκούστων δει-
νῶν ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐνίκησε, καὶ
ἐθανάτωσε, καὶ κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν διὰ τῆς
ἀπαρνήσεως τῆς σαρκός, καὶ κατήργησε τὰς
δυνάμεις τοῦ Ἐχθροῦ, καὶ ἐδέσμευσε τὰς ἀρχάς
καὶ ἐξουσίας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ ἐθεάτρι-
σεν αὐτάς δι' αὐτοῦ θριαμβευτικῶς, οὕτω καὶ
ἡμεῖς πρέπει νά ὑποφέρωμεν πᾶσαν ἐπανάστασιν
καὶ θλίψιν τοῦ Πονηροῦ γενναίως καὶ προθύμως
καὶ μέχρι θανάτου, διὰ νά νικήσωμεν τόν ἀντίπα-
λον, διὰ τῆς πίστεως, καὶ ὑπομονῆς καὶ ἐλπίδος
πρὸς τόν Κύριον. Καὶ ἀφοῦ εὐδοκιμήσωμεν τοι-
ουτοτρόπως, θέλομεν γίνεαι ἄξιοι τῆς ἀπολυτρώ-
σεως, καὶ φυλάξῃ τόν ἁγιασμόν τοῦ πνεύματος,
καὶ γίνεαι κληρονόμοι τῆς αἰωνίου ζωῆς. Διότι εἰς
τόν πνευματικόν ἀγῶνα ἡ κατὰ τοῦ Ἀντιπάλου
νίκη γίνεται διὰ τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου.
Καὶ ἐάν πάσχωμεν καὶ ἀποθνήσκωμεν διὰ τόν
Κύριον, θέλομεν, νικήσῃ προθύμως τόν Ἀντί-
παλον. Ὅθεν τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμούς

μή νομίζετε επιπόνους και σκληρούς, αλλά
καταλλήλους προς τόν σκοπόν, και πρέπει να
υπομένωμεν πάσαν ἐπανάστασιν τοῦ Πονηροῦ,
ἔχοντες πρό ὀφθαλμῶν πάντοτε τόν ἐκούσιον
θάνατον τοῦ Κυρίου καί τήν Ἀνάστασίν του.

Ὅλαι αὐταί αἱ ἀνωτέρω ἀναγωγαί, τὰς ὁποίας

κάμομεν, μᾶς δίδουν μίαν πνευματική πληρότητα
τήν ὁποίαν ὀφείλομεν νά μεταγγίσωμεν καί εἰς
τούς ἀναγνώστας, εὐχόμενοι ἐν τῷ μεταξύ ὅπως
τό Οὐράνιο φῶς τό ὁποῖο διαχέεται ἐκ τοῦ κενοῦ
τάφου Του νά μᾶς ὁδηγεῖ εἰς, «ὁρθὰ φρονούντας
καί πράττοντας ἐν τῇ ζωῇ».

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ (ΕΡΜΗΝΕΙΑ)

Ὁ κανόνας τῆς Ἀναστάσεως ἀποτελεῖ ἕνα ποιη-
τικό ἀριστούργημα τῆς ὀρθόδοξης λατρείας, πού
συγκινεῖ καί συνεπαίρνει πάντοτε ὅσους ἔχουν τό
ἀνάλογο αἰσθητήριο ἢ εἰδικότερες προϋποθέσεις
γιά νά τόν ἐννοήσουν καί νά τόν ἀπολαύσουν.
Ποιητής τοῦ Κανόνα εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός,
ὁ ὁποῖος ἐμπνέεται στούς ὕμνους του ἀπό τή
θεολογική καί γλωσσική παράδοση τοῦ 4ου αἰώνα,
ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη (Ψαλμούς, Προφῆτες),
ἀπό τούς μεγάλους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας,
καθώς καί ἀπό τό περιβάλλον τῶν Ἁγίων Τόπων.
Στούς σχετικούς Κανόνες δέ λησμονεῖ τή δογμα-
τική του πανοπλία, ἀλλά σέ στίχους ἀπαράμιλλους
σέ χάρη, ποιητική ρωμαλεότητα, ἀκριβολογία καί
πλαστικότητα, διατυπώνει, μέ ἀξιοθαύμαστη ἐπι-
γραμματικότητα, ὕψιστες δογματικές ἀλήθειες.

Παρακάτω παραθέτουμε τό κείμενο τοῦ Κανόνα
τῆς Ἀναστάσεως μέ τή σχετική ἐρμηνεία.

Ὡδή α' Ἦχος α' Ὁ εἰρμός

1. «Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί· Πάσχα,
Κυρίου Πάσχα. Ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καί ἐκ γῆς
πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινί-
κιον ἄδοντας».

1. Μέρα τῆς Ἀναστάσεως! Ἄς λάμψουμε πανηγυ-
ρίζοντας ὅλοι οἱ λαοί. Πάσχα (εἶναι σήμερα καί μάλι-
στα) Κυρίου Πάσχα (δηλ. πέρασμα). Γιατί ὁ Χριστός,
ὁ Θεός μας πέρασε ἀπὸ τό θάνατο στή ζωὴ κι ἀπὸ
τὴν γῆ στὸν οὐρανόν (ὅπως παλιά εἶχε περάσει ὁ
Μωϋσῆς τοὺς ὑπόδουλους στήν Αἴγυπτο Ἰσραηλί-
τες, ἀπὸ τὴν Ἐρυθρά θάλασσα στήν ἔρημο τοῦ
Σινά γιά τή γῆ τῆς ἐπαγγελίας). Καί (ὅπως τότε
ἐκεῖνοι ἔκαναν στό πέρασμά τους ἔτσι καί) ἐμεῖς,
(στό πέρασμά μας, εὐγνωμονώντας τόν Κύριο) τοῦ
ψάλαμε (ἀνάλογο) νικητήριο ὕμνο.

2. Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα, τῷ ἀπρο-
σίτῳ φωτί τῆς ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα
καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσώμεθα, ἐπινί-
κιον ἄδοντας.

2. Ἄς καθαρίσουμε (ὅλες) τίς αἰσθήσεις μας καί

(τότε μόνο) θά δοῦμε τό (διαφορετικά) ἀπλησίαστο
(στά μάτια μας) φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Καί τότε
(χωρίς ἐμπόδιο στήν ὁρασή μας) θά δοῦμε (στό
καθαρό φῶς τῆς Ἀναστάσεως) τόν Χριστό νά
ἀστράφτει ὁλόλαμπρος, καί θά Τόν ἀκούσουμε
καθαρά, νά μᾶς φωνάζει τό «χαίρετε», ἐνῶ ἐμεῖς
θά ψάλλουμε (εὐγνωμονώντας τον) νικητήριο ὕμνο
(κατά τοῦ θανάτου).

3. Οὐρανοί μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν γῆ δέ ἀγαλ-
λιάσθω. Ἑορταζέτω δέ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καί ἀό-
ρατος. Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

3. Ἄς εὐφραίνονται (γιά τήν Ἀνάσταση) ἐπάξια οἱ
οὐρανοί (μέ τὰ αὐτὰ τους πνεύματα) καί ἡ γῆ (μέ
τούς ἀνθρώπους), ἃς λάμπει ἀπὸ χαρά. Ὁλος ὁ
κόσμος, ὁ ὁρατός καί ὁ ἀόρατος (πρέπει) νά γιορ-
τάζει (μεγαλόπρεπα), γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστός,
ἡ αἰώνια εὐφροσύνη (τῶν πάντων).

Ὡδή γ. Ὁ εἰρμός

4. «Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαrsίας πηγὴν, ἐκ τάφου
ὀμβρήσαντος Χριστοῦ ἐν ᾧ στερεούμεθα».

4. Ἐλάτε (πιστοί), νά πιοῦμε ἕνα καινούργιο ποτό,
ὄχι σάν ἐκεῖνο (τό νερό) πού θαυματοουργικά βγήκε
ἀπὸ τόν ἀγὸνο βράχο, (ὅταν τόν κτύπησε ὁ Μωϋσῆς
σὴν ἔρημο, γιά νά ξεδιψάσουν οἱ Ἰσραηλίτες).
Ἀλλά νά πιοῦμε ἐκεῖνο, πού εἶναι ἡ «πηγὴ τῆς
ἀφθαrsίας» πού ἔκαμε, νά τρέχει σάν χεῖμαρρος
ἀπὸ τόν τάφο τοῦ ὁ Χριστός, στὸν ὁποῖο ἐμεῖς στε-
ρεωνόμαστε.

5. Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί
τά καταχθόνια· ἑορταζέτω γοὺν πάσα κτίσις τὴν ἑγερ-
σιν Χριστοῦ ἐν ᾗ ἑστερέωται.

5. Τώρα τὰ πάντα γέμισαν ἀπὸ (ἀναστάσιμο) φῶς, ὁ
οὐρανός καί ἡ γῆ καί τὰ κατὰβάθρα τῆς (ὁ ἁδης). Ἄς
γιορτάζει λοιπὸν ὅλη ἡ κτίσις τὴν Ἀνάσταση τοῦ
Χριστοῦ, γιατί πάνω τῆς εἶναι στερεωμένη.

6. Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμε-
ρον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς
μέ συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

6. Χθές, Χριστέ, (μέρα της ταφής σου) τάφηκα κι εγώ μαζί σου (άφου σάν άνθρωπος έπαθες μέ τή φύση μας) καί σήμερα ανασταίνομαι μαζί σου, μέ τήν δική σου Άνάσταση. Χθές (μέρα της σταυρώσεώς σου) σταυρωνόμουν κι εγώ μαζί σου (κι άφου όλα τά έπαθα μαζί σου) γι' αυτό καί σύ ό ίδιος, Σωτήρα μου, δόξασέ με, (πάλι μαζί σου), στήν (αίώνια) βασιλεία σου.

Ώδή δ': Ο εірμός

7. «Έπί της θείας φυλακής ό θεηγόρος Άββακούμ, σήτω μεθ' ήμών καί δεικνύτω φασσφόρον άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα: Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω ότι άνέστη Χριστός ως παντοδύναμος».

7. Στο (Ιεροσολυμιτικό) ναύδριο (πού λέγεται) της «θείας φυλακής» (καί βρίσκεται λίγο ψηλότερα από τόν Πανάγιο Τάφο), άς έρθει ό προφήτης Άββακούμ νά σταθεί μαζί μας (όπως άλλοτε στάθηκε πάνω στήν προσωπική του «φυλακή» δηλ. στήν σκοπιά του. Καί από κεί (σάν από παρατηρητήριο), άς μάς δείξει (στόν παρακείμενο άγιο Τάφο) τόν φωτοβόλο άγγελο, πού (καθισμένος στό λίθο του μνήματος) λέγει, μέ τή δυνατώτερη φωνή: Σήμερα έγινε ή σωτηρία του κόσμου, γιατί αναστήθηκε ό Χριστός, ως παντοδύναμος (άφου νίκησε τόν θάνατο).

8. Άρσεν μέν, ως διανοίξαν τήν παρθενεύουσαν νηδύν πέφηνε Χριστός: ως βρωτός δέ άμνός προσηγόρευται άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ήμέτερον Πάσχα: καί ως Θεός άληθής, τέλειος λέλεκται.

8. Ό Χριστός, πού είναι ό δικός μας πασχαλινός άμνός, λέγεται άρσενικός (όχι φυσικά γιά νά δηλωθεί τό φύλο, πού είναι αυτονόητο, αλλά) γιά (νά θυμηθούμε) τό ότι (ως άρσενικός πρωτότοκος) άνοιξε τήν (πάντα) παρθενική μήτρα (της Θεομήτορος, κι ύστερα άπ' αυτό θεωρείται άφιερωμένος στό Θεό, κατά τόν Νόμο του Μωϋσή: αλλά καί ότι προτυπώθηκε ή θυσία του από τόν άρσενικό άμνό, πού θυσιάστηκε από τοϋς Ισραηλίτες, πρίν φύγουν από τήν Αίγυπτο). Άλλ' όνομάζεται άκόμη άμνός, γιατί τρώγεται (ή σάρκα του κατά τήν Θεία Κοινωνία) καί μάλιστα (άμνός) άψεγάδιαστος, άφου δέν έχει καμία κηλίδα (άμαρτίας). Καί, έπειδή είναι Θεός άληθινός, λέγεται καί τέλειος (όπως, πάλι προεικονίστηκε από τόν παρά πάνω άμνό των Έβραίων, πού έπρεπε νά είναι τέλειος, σ' όλη του τήν διάπλαση).

9. Ως ενιαύσιος άμνός, ό εύλογούμενος ήμίν, στέφανος Χριστός, έκουσίως, ύπέρ πάντων τέθνται, Πάσχα τό καθαρτήριο: καί αύθις εκ του τάφου ώραίος δικαιοσύνης ήμίν έλαμπεν Ήλιος.

9. Σάν τό χρονιάρικο πρόβατο, (πού θυσίασαν οι Έβραίοι πρίν φύγουν από τήν Αίγυπτο) έτσι καί ό Χριστός πού Τόν ύμνούμε σάν τό στεφάνι όλων των άρετών, θεληματικά θυσιάστηκε γιά χατίρι όλων

μας καί έγινε (μέ τό αίμα Του στό Σταυρό) τό Πάσχα, πού καθαρίζει τίς άμαρτίες μας. Άλλά ύστερα (άφου νίκησε τό θάνατο), μέσα από τόν τάφο έλαμψε γιά μάς (άναστημένος), ως ώραίος ήλιος (χορηγός) της (άληθινής) δικαιοσύνης.

10. Ό Θεοπάτωρ μέν Δαυίδ πρό της σκιώδους κιβωτού ήλατο σκιρτών: ό λαός δέ του Θεού ό άγιος, τήν των συμβόλων εκβασιν όρώντες, εύφρανθόμεν ένθώς, ότι άνέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

10. Μπροστά στήν Κιβωτό (της Διαθήκης) πού ήταν (άπλως) σκιώδης (προεικόνιση της Θεοτόκου καί του σωτήριου έργου του Υιού της) ό προπάτορας Δαυίδ έτρεχε χοροπηδώντας (μετά τή νίκη των Έβραίων κατά των έχθρών τους). Καί (τόρα) έμείς, πού αποτελούμε τό λαό τόν άφιερωμένο στό Θεό, βλέποντας τήν πραγματοποίηση των (παλιών) συμβολικών προεικονίσεων, άς εύφρανθούμε γεμάτοι από ιερό ένθουσιασμό γιατί ό Χριστός ως παντοδύναμος (νίκησε τό θάνατο καί) αναστήθηκε.

Ώδή ε': Ο εірμός

11. «Όρθρίσωμεν όρθρον βαθέος καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότῃ: καί Χριστόν όψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα».

11. Άς σηκωθούμε τά βαθιά χαράματα κι αντί γιά τό μύρο (πού έφεραν οι μυροφόρες) έμείς, άς προσφέρουμε τόν (άναστάσιμο) ύμνο μας στό Δεσπότη - Κύριο. Καί τότε θά δοϋμε τόν Χριστό, νά ανατέλλει τήν (άληθινή) ζωή σ' όλους (τούς πιστούς), άφου (αυτός) είναι ό ήλιος της δικαιοσύνης.

12. Τήν άμετρόν σου εύπλαγχνίαν οι ταίς του Άδου σειραίς συνεχόμενοι δεδορκότες, προς τό φώς ήπειγοντο, Χριστέ, άγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

12. Βλέποντας, Χριστέ, τήν άμέτρητη συμπόνια σου οι δεμένοι μέ τίς αλυσίδες του άδη (δηλ. οι από αιώνες νεκροί) έτρεχαν στό φώς, πού είσαι Σύ Χριστέ, μέ δρασκελισματα των ποδιών, πού δήλωναν τήν άπέραντη χαρά τους καί χειροκροτούσαν πανηγυρίζοντας τό αιώνιο Πάσχα, (πού σύ έγκαινιάσες).

13. Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι τώ προϊόντι Χριστώ εκ του μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριο.

13. Άς πάμε μέ τίς (συμβολικές της χαράς μου) λαμπάδες στό χέρια στό Χριστό, πού (μόλις) βγήκε από τό μνήμα, άστράφτοντας από μεγαλείο (όπως ό νιόγαμπρος βγαίνει όλόλαμπρος από τό νυφικό του θάλαμο). Καί άς γιορτάσουμε τό Πάσχα Θεού τό σωτήριο, μαζί μέ τά άγγελικά τάγματα πού άγαποϋν τίς (τέτοιες κοσμοσωτήριες) γιορτές.

Ώδή ς': Ο εірμός

14. Κατήλθες έν τοίς κατωτάτοις της γής καί συνέτριψας μοχλούς αιώνιους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ

καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους. Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου».

14. Κατέβηκες, Χριστέ, στὰ κατώτατα βάθη τῆς γῆς (δηλ. στὸν ἄδη) καί κατέστρεψες τοὺς μοχλοὺς (πού συγκρατοῦσαν τὶς κλειστές του χαλκόπορτες καί), πού εἶχαν στήν κατοχή τους ἐπὶ αἰῶνες τὶς ἀλυσσοδεμένες ψυχές. Κι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες (παραμονῆς στὸν τάφο), ὅπως καί ὁ Ἰωνᾶς (παρέμεινε) στὸ κήτος, βγῆκες ἀπὸ τὸν τάφο ἀναστημένος.

15. Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα, Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τᾶς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου· καί ἀνέωξας ἡμῖν Παραδείσου τὰς πύλας.

15. Διατηρῶντας ἀθικτες τὶς σφραγίδες τοῦ τάφου, ἀναστήθηκες Χριστέ (ἐνῶ δηλ. ὁ τάφος ἦταν κλειστός), ὅπως ἀκριβῶς καί στὴ γέννησή Σου δέν εἶχες καταστρέψει τὰ κλειδιά τῆς (ἀπαραβίαστης) παρθενίας τῆς Μητέρας σου. Καί (βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κλειστό τάφο) μᾶς ἀνοίξεις τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου.

16. Σῶτερ μου, τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως προσαγαγὼν τῷ Πατρί, συνανέστησας παγγενῇ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

16. Σωτήρα μου, πού (ἀπὸ τὴν θεία φύση Σου) εἶσαι ζωντανὸ καὶ ἄθυσιαστο σφάγιο, ὅμως θεληματικά πρόσφερες γιὰ θυσία τὸν ἑαυτό Σου στὸν (Θεό) Πατέρα (γιὰ χάρη μας). Καί ἀφοῦ, ὡς Θεός ἀναστήθηκες, ἀνάστησες μαζί Σου τὸν Ἀδὰμ, μέ ὅλο του τὸ γένος (δηλ. τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ καταγόμαστε ἀπ' αὐτόν).

ᾠδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός

17. «Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν· ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος».

17. Αὐτός, πού γλύτωσε τοὺς (τρεις) νέους ἀπὸ τὸ καμίνι, (πού τοὺς ἔριξε ὁ Ναβουχοδονόσορας), ἀφοῦ ἐγίνε ἀνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός (ὑποφέρει, ἐπειδὴ πῆρε τὴν ἀνθρώπινη φύση μ' ὅλες τῆς τὶς συνέπειες - πλην τὴν ἁμαρτία). Ὅμως μέ τὸ Πάθος Του αὐτό (τὸν Σταυρό καὶ τὸ θάνατο, ντύνει, μέ τὴν ἐκπαγλὴ ὁμορφιά τῆς ἀθανασίας, τὸ θνητὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο. Αὐτός, ὁ Θεός τῶν πατέρων μας, εἶναι ὁ μόνος (ἀληθινά) εὐλογημένος καὶ ἀσύγκριτα δοξασμένος.

18. Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες ὀπίσω σου ἔδραμον· ὃν δέ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν, σοῖς, Χριστέ, μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

18. Γυναῖκες μυροφόρες καὶ θεοφοβούμενες, ἔτρεξαν πίσω Σου (δηλ. ἦρθαν μετὰ τὰ γεγονότα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς ταφῆς Σου). Καί ἐκείνον, πού μέ δάκρυα, ὡς πεθαμένο ζητοῦσαν (στὸν Τάφο Του), εἶδαν, ὡς τὸν ζωντανόν· Θεό καὶ χαρούμενες

τὸν προσκύνησαν. Καί τὸ νέο μυστηριακό Πάσχα, ἔτρεξαν, ν' ἀναγγεῖλουν, Χριστέ, στοὺς μαθητές Σου.

19. Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου, ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεόν, καὶ ὑπερένδοξον.

19. Γιορτάζουμε τὸν θάνατο τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἄδη τὴν ἐξουθένωση (ὡς συνέπειες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου), ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης νέας ζωῆς, τῆς αἰωνίας. Καί, γι' αὐτὸ μέ σκιρτήματα χαρᾶς δοξολογοῦμε Αὐτόν, πού εἶναι ἡ αἰτία τὸν Χριστό, τὸν Θεό τῶν πατέρων μας, πού εἶναι ὁ μόνος ἀληθινά εὐλογημένος καὶ ἀσύγκριτα δοξασιμένος.

20. Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος αὕτη ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

20. Πραγματικά ἱερὴ καὶ ἄξια τοῦ μεγαλύτερου ἐορτασμοῦ μας εἶναι αὕτη ἡ σωτηρία καὶ φωτοβόλα νύχτα (τοῦ Μεγ. Σαββάτου), πού προαναγγέλει τὴ λαμπροφόρα μέρα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου τὸ πρὶν ἀπὸ τὸν χρόνον γεννημένο φῶς (δηλ. τὸ αἰώνιο) μέ μορφὴ σωματικὴ (τοῦ Χριστοῦ) ἐλαμψε ἀπὸ τὸν τάφο γιὰ ὅλους μας.

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμός

21. «Αὕτη ἡ κλιτὴ καὶ ἁγία ἡμέρα ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτὴ καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων. ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

21. Αὕτη ἡ ἐκλεκτὴ καὶ ἁγία μέρα, ἡ πρώτη τῆς ἐβδομάδας (δηλ. ἡ Κυριακή), ἡ βασίλισσα καὶ κυρίαρχη (σ' ὅλες τὶς ἄλλες μέρες τοῦ χρόνου), εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τὶς γιορτές καὶ ἀπ' ὅλες τὶς πανηγύρεις. Τὴν μέρα αὕτη δοξολογοῦμε τὸ Χριστό, στοὺς αἰῶνες.

22. Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης ἐν τῇ εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν ὑμνοῦντες αὐτόν ὡς Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

22. Ἐλᾶτε πιστοὶ αὕτῃ τὴν ἐπίσημη μέρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ δηλωτικῆς τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, νὰ κοινωνήσουμε ἀπ' τὸ καινούργιο γέννημα τοῦ ἀμπελιοῦ (δηλ. ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ «Ἀμπελος») καὶ δίνει τὴ θεία εὐφροσύνη (στὶς ψυχές). Κι ἀπ' αὕτῃ πλημμυρισμένοι νὰ Τὸν ἐξυμνοῦμε, ὡς Θεό στοὺς αἰῶνες.

23. Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἠκασί σοι θεοφγεῖς ὡς φωστῆρες ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ καὶ θαλάσσης καὶ ἐῶας τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ ἐδολογῶντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

23. Σῆκωσε γύρω τὰ μάτια σου, ἐσὺ ἡ νέα Σιών (δηλ. ἡ Ἐκκλησία) καὶ δεσ· Νὰ σοῦ ἔχουν ἔρθει ἀπὸ τῆ

δύση, τό βορειά, τό νοτιά καί τήν ἀνατολή τά παι-
διά σου (οἱ νέοι πιστοί) ἀκτινοβολώντας θεῖο φῶς,
ὅπως (στόν οὐρανό ἀκτινοβολοῦν) τά ἄστρα, καί
δοξολογώντας, μέσα στό χῶρο σου, τό Χριστό,
στούς αἰῶνες.

24. Πάτερ παντοκράτωρ καί Λόγε καί Πνεῦμα, τρισὶν
ἐνιζομένη ἐν ὑποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε καί ὑπέρ-
θεε· εἰς σε βεβαπτίσμεθα, καί σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

24. Πατέρα παντοκράτορα καί Λόγε καί Πνεῦμα, μία
θεία φύση, πού εἶσαι μονάδα μέ τρεῖς ὑποστάσεις,
οὐσία ἀπλησίαστη στή γνώση μας καί θεότητα σέ
ἀμέτρητη τελειότητα, σέ Σένα (Ἁγία Τριάδα)
ἔχουμε βαπτιστεῖ καί σένα μονάχα δοξολογοῦμε
σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὡδή θ'. Ὁ εἰρμός

25. «Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γάρ δόξα
Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καί ἀγάλλου, Σιών·
σύ δέ ἀγνή τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου
σου».

25. Νά φωτίζεσαι, νά φωτίζεσαι ἡ νέα Ἱερουσαλήμ
(δηλ. ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ), γιατί ἡ δόξα τοῦ
Κυρίου (σάν ἐκπαγλός ἥλιος) ἔχει ἀνατεῖλει γιά
σένα. Χόρευε λοιπόν, τώρα καί ἀλάλαζε ἀπό χάρα,
ἡ νέα Σιών, καί σύ πάλι ἀγνή Θεοτόκε, ἀπολάμβανε
τὴν εὐφροσύνη, πού σοῦ δίνει ἡ Ἀνάσταση τοῦ
τέκνου σου.

26. Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ'
ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι μέχρι τερμάτων
αἰῶνος. Χριστέ· ἦν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδας κατέχο-
ντες, ἀγαλλόμεθα.

26. Ὡ! ἐκείνη ἡ θεία, ὦ ἐκείνη ἡ ὀλόγλυκεια φωνή
Σου, Χριστέ! Ὅταν μέ τό ἀδιάψευστο στόμα Σου
ἔδινες τὴν ὑπόσχεση (στούς μαθητές σου), πῶς
θάσαι μαζί μας μέχρι τό τέρμα τῶν αἰώνων. Κι ἔχο-
ντας μέσα στήν ψυχή, ἐμεῖς οἱ πιστοὶ Σου τὴν ὑπό-
σχεση, ὡς ἄγκυρα ἐλπίδας (σωτήρια στοὺς κλυδω-
νισμούς τοῦ βίου), ζοῦμε πλημμυρισμένοι ἀπὸ
ξεχωριστὴ χάρα.

27. Ὡ Πάσχα τό μέγα καί ἱερώτατον, Χριστέ· ὦ Σοφία
καί Λόγε τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον
σοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας
σου.

Ὡ τό μέγα καί πανάγιο Πάσχα, πού εἶσαι Σύ Χρι-
στέ μου. Ὡ σύ Σοφία καί Λόγε καί Δύναμη τοῦ
Θεοῦ (πού ἐγίνες τό Πάσχα μας, γιατί θυσιάστηκες
γιά ὅλους μας), κάνε μας τὴ χάρη νά μετέχουμε καί
μεῖς στήν (προσδοκώμενη) ὀλόφωτη καί ἀδιάκοπη
μέρα τῆς βασιλείας σου, ἀλλά μέ τρόπο ζωηρότερο
καί φανερώτερο (ἀπ' ὅτι τὴν προγευόμαστε τώρα,
μέ τὴ μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας).

Μαρία Ἀβραάμ
Θεολόγος

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ Χριστὸς ὑψώνεται ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κατάδικος,
μεταξὺ δύο ληστῶν, ὡς ὁ μέγιστος τῶν κακοῦργων
καί ὁ αἰσχιστος τῶν ἐγκληματιῶν «Καί σύν αὐτῷ
σταυροῦσι δύο ληστές, ἓνα ἐκ δεξιῶν καί ἓνα ἐξ
εὐωνύμων αὐτοῦ». Ἡ ὁψις του εἶναι ὠχρά, οἱ
ὀφθαλμοὶ του ἐσβεσμένοι, τὰ χεῖλη του μαραμένα
καί τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του ἡλλοιω-
μένα, ὥστε νά ἐπαληθεύσῃ ἡ πρόρρησις τοῦ προ-
φήτου Ἡσαΐου ὅτι «οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδέ κάλλος·
ἀλλὰ τό εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καί ἐκλείπον παρά τοῖς
υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων». (Ἡσαΐου ΝΓ 2-3). Τό ἄγριον
καί αἰμοχαρές Ἰουδαϊκόν πλῆθος, δέν ἱκανοποιεῖ-
ται ἀπὸ τὸν ἀποτρόπαιον καί μαρτυρικόν θάνατον,
ἀλλ' ἐξακολουθεῖ καί κάτωθεν τοῦ Σταυροῦ νά μαί-
νεται, νά κραυγάζη, νά ἐμπαίζη, νά βλασφημῇ, καί
νά καταράται λέγων ἐμπαικτικῶς, «χαῖρε ὁ Βασι-
λεὺς τῶν Ἰουδαίων». Οἱ παραπορευόμενοι ἐβλα-
σφῆμουν αὐτόν. Ὁ καταλύων τὸν ναόν καί ἐν τρισὶν
ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν. Εἰ Υἱὸς εἶ τοῦ
Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ὁμοίως δέ καί οἱ
ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καί

πρεσβυτέρων ἔλεγον· ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ
δύνатаи σῶσαι (Ματθ. ΚΖ 29-42).

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού ὁ Χριστὸς προσηλώθη ἐπὶ
τοῦ Σταυροῦ μέχρι τῆς ὥρας πού ἐκλινε τὴν κεφα-
λήν καί παρέδωκεν τό πνεῦμα, ἐπτάκις ἐκίνησε τὴν
γλῶσσαν Του κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἱερῶν εὐαγγε-
λιστῶν 1) «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἶδασι τί ποι-
οῦσι...» (Λουκ. ΚΓ 34) 2) «Ἀμήν λέγω σοι, σήμερον
μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. ΛΒ. 43). 3)
«Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱός σου - ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου». (Ἰωάν.
ΙΘ 27), 4) «Θεέ μου, Θεέ μου, ἴνα τί μέ ἐγκατέλι-
πες;» (Ματθ. ΚΖ 27-46). 5) «Διψῶ» (Ἰωάν. ΙΘ 28). 6)
«Τετέλεσθαι» (Ἰωάν. ΙΘ 30). 7) «Πάτερ, εἰς χεῖρας
σου παραθήσομαι τό πνεῦμα μου» (Λουκ. ΚΓ. 46).

Α. «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσι».

Εἶναι αἱ λέξεις πού ἐξήλθον ἀπὸ τὰ φλογισμένα
χεῖλη τοῦ Λυτρωτοῦ μας, τὴν στιγμὴν πού οἱ δῆμιοι
ἐνέπηξαν τοὺς ἥλους (καρφιά) εἰς τὰς χεῖρας καί
τούς πόδας Αὐτοῦ. Εἶναι μιά προσευχὴ πρὸς τὸν
οὐράνιον πατέρα, προσευχὴ ἀμνησικακίας καί
ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς σταυρωτάς του, καί ἡ

προσευχή αυτή παρέμεινε εκτοτε επί δύο χιλιετηρίδας και θά παραμένη αιώνιον σύμβολον της χριστιανικής θρησκείας.

Είναι η προσευχή της αγάπης προς τούς έχθρους, τούς διώκοντας, τούς αδικούντας και εν γένει τούς μισούντας, την οποίαν όφείλομεν να προσφέρομεν προς τόν Χριστόν ό οποίος πρώτος την καθώρισεν. Ζητεί την άφεσιν των πράξεών των. «Πάτερ άφες αυτοίς». Ό πόσον άπειρος είναι ή εύσπλαχνία και αγάπη του Ίησου. Δέν θέλει να χαθή κανείς από τούς αμαρτωλούς, ούτε ακόμη αυτοί οι σταυρωτάι του να έμπέσουν εις τό κρίμα της Θείας Δικαιοσύνης. Προβάλλει την άγνοιάν των ως λόγον συγχωρήσεως. Δέν ήξεύρουν τί κάμνουν. Ό Ίησους τούς συγχωρεί. Εάν δέ εκείνος συνεχώρησε τούς σταυρωτάς του, ήμεις ποίους έχθρους είναι δυνατόν να έχωμεν, ώστε να μή συγχωρήσωμεν αυτούς;

«Τετέλεσται» είναι ή φωνή την οποίαν ό Ίησους άφήκεν επί του Σταυρού όλίγας στιγμάς πρίν παραδώσει τό πνεύμα κατά τόν Ευαγγελιστήν Ιωάννην. Ό Ευαγγελιστής Λουκάς ως τελευταίον λόγον του Σωτήρος αναφέρει τόν παρατιθέμενον έβδομον. Φαίνεται ότι ταυτοχρόνως ό ένας κατόπιν του άλλου έξηλθον από τό εύλογημένον στόμα του Κυρίου ήμών, ό οποίος άφου έλαβεν τό όξος, έφώνησε και είπεν μέ φωνήν γεμάτην από σπαραγμόν και πόνον.

«Τετέλεσται. Πάτερ, εις χείρας σου, παραθήσομαι τό πνεύμα μου». Κλίνει άπαλά την Θεϊαν κεφαλήν του. Τό πνεύμα του ως αναπνοή λουλουδιού, φεύγει, ανεβαίνει ύψηλά εις τούς ουρανούς, κοντά εις τόν Άναρχο πατέρα του. Τό θεϊόν Δράμα έχει πλέον συντελεσθή. Ούτω ό κήρυξ της αγάπης, ό ουράνιος άγγελος της ειρήνης, ό γλυκύτατος παρήγορος των δυστυχών, ή Θεία έλπίς των άσθενών, ή εύσπλαχνική συγχώρησις των αμαρτωλών, ό άδυτος ήλιος της δικαιοσύνης, έδυσεν επί του Σταυρού. Τό έργον του επί της γής έτελείωσεν και ή σωτηρία του ανθρωπίνου γένους συνετελέσθη.

Τετέλεσται: Μικρά ή λέξις αλλά μέ νόημα βαθύτατον, διότι δι' αυτής δηλούται ότι ή απολύτρωσις του ανθρωπίνου γένους την οποίαν άπ' αίωνων οι Άγγελοι του ουρανού έπεθύμουν και οι άνθρωποι επί της γής άνέμενον. Ήδη διά του σταυρικού θανάτου του Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού ολοκληρώθησαν αι προφητεΐαι του Ήσαΐου και του Δαβίδ περί των παθών του Ίησου. Τό κράτος της αμαρτίας κατηγγήθη. Ή έξουσία του πονηρού κατελύθη ή Βασιλεία του Άδου ήφανίσθη και ό θάνατος έπατήθη. Ό Χριστός προσέφερεν τό Αίμα Του και την

ζωήν Του, θυσίαν επί του Σταυρού, διά τας αμαρτίας του ανθρωπίνου γένους, ό δέ Θεός και πατήρ έδέχθη την Θυσίαν ταύτην ως ίκανοποίησιν της Θείας του Δικαιοσύνης.

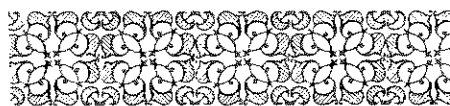
Άναδεικνύεται λυτρωτής και σωτήρ του κόσμου και θεμελιωτής της Θρησκείας της Αγάπης και της Θεότητος αυτού.

Χριστέ, έπαθες διά να ίατρεύσης τά ιδικά μας αμαρτωλά πάθη. Έχυσες τό Αίμα σου, διά να ζωογονήσης τας ιδικάς μας νεκράς ψυχάς. Έταπεινώθης διά να ύψωθώμεν ήμεις, κατεφρονήθης διά να τιμηθώμεν ήμεις, απέθανες διά να ζήσωμεν ήμεις.

Άπερχόμενοι δέ του κόσμου τούτου, να είπωμεν διά της χάριτός Σου προς τόν Θεόν έκαστος τετέλεσθαι. Πάτερ, εις χείρας σου παραθήσομαι τό πνεύμα.

Χριστόδουλος Ι. Χριστοδουλάκης

Διδάσκαλος - επίτιμος διευθυντής
Πρωτονοτάριος

**«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ**

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 38.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 38.28.280

Ό Πρόεδρος Φθιώτιδος & Θασμακού ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής

Συντάσσεται υπό Έπιτροπής

Κάνιγγος 32 - Αθήναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έσωτερικού: Έτήσια δραχμάς 1000

Έξωτερικού: Έτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Χριστ. Περιοδικό «ΠΟΡΕΙΑ» ἀρ. φύλλου 14, τῆς
συνεργατῆδος Ἐκπαιδευτικοῦ Ἀννας Σαμπαζιώ-
του:

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

... Ἄς πλησιάσουμε τὸ Σταυρὸ τῆς σωτηρίας.

... Εἶναι τὸ μυστήριό τοῦ Σταυροῦ.

... Οἱ προφητεῖες πού θ' ἀκούσουμε στίς ὥρες τῆς
Μ. Παρασκευῆς - κι' ἄς τίς προσέξουμε - βλέπουν
τὸ Μεσσία σάν ἄνθρωπο τοῦ πόνου. «Καί εἶδομεν
αὐτόν» λέει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας «καί οὐκ εἶχεν εἶ-
δος οὐδέ κάλλος ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἀτιμον καί
ἐκλείπον παρά πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.
Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν». Καί συνεχίζει «οὗτος τὰς
ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καί περὶ ἡμῶν ὀδυνάται...
ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν... κύριος
παρέδωκεν αὐτόν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Καί αὐ-
τός διὰ τὸ κεκακῶσθαι, οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐ-
τοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καί ὡς ἄμνος
ἐναντίον τοῦ κείροντος ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοί-
γει τὸ στόμα αὐτοῦ... αἱρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐ-
τοῦ. Ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνα-
τον... Καί αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνῆνεγκε καί διὰ
τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη». Καί ὁ προφήτης
διακηρύττει ὅτι Αὐτός πού πεθαίνει γιὰ τίς ἁμαρ-
τίες τῶν ἀνθρώπων «ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ
εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Ἡσαΐα ΝΒ-
ΝΔ). Κι' οἱ ἄλλοι προφῆτες κι' ὁ Δαβὶδ στοὺς ψαλ-
μοὺς περιγράφουν ὅλα τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ
γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Οἱ Εὐαγγελισταὶ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ τὸ περι-
γράφουν πολὺ λιτά. Ἀναφέρουν μόνο τὰ γεγονότα
κι' ἀφήνουν τὴν καρδιά μας νά νοιώσει ὅ, τι μπορεῖ.
Σέ μιά λέξη περιορίζουν ὅλο τὸ μαρτύριο τῆς σταυ-
ρώσεως.

«Ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτόν». Κι' ὁ Ἰωάννης πού
ἦταν αὐτόπτης μάρτυς δέν ἀναφέρει τίποτε ἄλλο.

Τί ἄλλο νά πῇ; Τί μπορούμε νά καταλάβουμε;

- Ἀκούμε μερικές φορές νά λένε:

«Ἄλλοι ἄνθρωποι πέρασαν μεγαλύτερα μαρτύ-
ρια ἀπὸ τὸ Χριστό, πολὺ πῖο ὀδυνηρά καί μακροχό-
νια».

Ἡ σκέψη αὐτὴ μπορεῖ νά ἐκφράζει ἀπὸ ἀγνοια
μέχρι βλασφημία.

Τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι μοναδικό, ἀσύγκρι-
το, ἀνεπανάληπτο. Ὁ Χριστὸς ἦταν θεάνθρωπος,
ἦταν ἀναμάρτητος καί δέν μπορούμε ἡμεῖς, οἱ
φθαρμένοι ἁμαρτωλοί, νά νοιώσουμε τί ἐνοιῶσε Ἐ-
κεῖνος ὅταν πῆρε ἐπάνω του ὅλο τὸν πόνο καί τὸ
βάρος τῆς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνη ἡ κραυγὴ Του «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί
μέ ἐγκατέλειπες;»! Πῶς μπορεῖ νά τὴν νοιώσει ὁ

ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος πού ὁ Θεὸς ποτὲ δέν τὸν
ἐγκαταλείπει; Ὅλα ὅσα σάν ἄνθρωπος ἐζησε ὁ Χρι-
στός τὰ ἐζησε κατὰ τρόπο μοναδικό. Καί ἡ γέννηση
καί ὁ θάνατός του δέν εἶναι μόνο ἀνθρώπινος ἀλλὰ
θεανθρώπινος.

- Μιά ἄλλη ἀπορία ἴσως εἶναι:

Γιατί ὁ Θεὸς διάλεξε γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώ-
που τὸ Σταυρό; Δέν εἶχε ἄλλο τρόπο;

Ὁ Θεὸς εἶχε, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δέν εἶχε.

Ὁ Θεὸς ὁ Παντοδύναμος πού «εἶπε καί ἐγεννή-
θησαν» τὰ σύμπαντα, μπορούσε νά σώσει τὸν
κόσμο ἄκοπα καί ἀνώδυνα.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος γιὰ νά σωθῇ θά ἔπρεπε ὅπωσ-
δήποτε νά σηκώσῃ σταυρό. Νά τὸ ἐξηγήσουμε: Γιὰ
νά δώσουμε τὴν ἐννοια τῆς σωτηρίας χρησιμοποιοῦ-
με διάφορες εἰκόνες καί παρομοιώσεις.

Λέμε πῶς ἡ ἁμαρτία εἶναι σάν ἓνα μεγάλο χρέος
«μυρίων ταλάντων» πού εἶχαμε στὸ Θεό κι ἦταν
ἀδύνατο νά τὸ ξεπληρώσουμε. Κι αὐτὸ τὸ γραμμα-
τίο τὸ ἐξόφλησε ὁ Χριστὸς «ἐξαλείψας τὸ καθ'
ἡμῶν χειρόγραφον... προσηλώσας αὐτὸ τῷ
σταυρῷ (Κολ. β-14).

Ἄλλη εἰκόνα: Ὅτι εἴμαστε αἰχμάλωτοι, σκλάβοι
στὴν ἁμαρτία καί στὸ θάνατο.

Κι ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξαγόρασε, μᾶς χάρισε πάλι τὴν
ἐλευθερίαν καί τὴν ζωὴν.

Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξαγορά αὐτὴ πλήρωσε λύτρα
πολύτιμα «οὐ φθαρτοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώ-
θηκε... ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι... Χριστοῦ» θά μᾶς πῇ ὁ
Ἀπ. Πέτρος.

Κι ὁ Ἀπ. Παῦλος θά συμπληρώσῃ: «οὐκ ἐστέ ἐαυ-
τῶν, ἡγοράσθητε γάρ τιμῆς».

Κι ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος εἶπε ὅτι ἦλθε νά δώσῃ τὴν ζωὴ
τοῦ «λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

Ἡ πῖο ἐκφραστικὴ εἰκόνα ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ἁμαρ-
τία εἶναι ἡ ἀρρώστια πού ἔχει φθεῖρει ὁλόκληρο τὸ
εἶναι τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ τὸ «καλὸν λίαν» κατα-
στράφηκε, νεκρώθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Κι ὁ Χριστὸς μέ τὸ θάνατό Του ξαναδίνει ζωὴν
στὸν ἄνθρωπο. «Ὁ υἱός μου οὗτος νεκρὸς ἦν καί
ἀνέζησε» λέει ὁ Πατέρας γιὰ τὸν ἄσωτο. Κι ὁ Ἀπ.
Παῦλος ὑπενθυμίζει στοὺς Ἐφεσίους «καί ὄντας
ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωποίησε
τῷ Χριστῷ. Χάριτι ἐστέ σεσωσμένοι» (Ἐφεσ. β' 5).

Αὐτὴ ὅμως ἡ σωτηρία πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά τὴν
ἀποδεχθῇ. Κι ἡ ἀποδοχὴ δέν γίνεται μέ ἐπιπόλαι-

ους ένθουσιασμούς και άνεύθυνες αποφάσεις.

Μ' αυτά δέν αλλάζει ή ζωή μας.

Χρειάζεται άγώνας, άγώνας καθημερινός πού πρέπει νά γίνεται όλόψυχα και ύπεύθυνα. Είναι ό μόνος όρος πού θέτει ό Κύριος. «Όστις θέλει όπίσω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν και άράτω τόν σταυρόν αύτου και άκολουθήτω μοι». Άπαραίτητος λοιπόν ό σταυρός. Άλλος τρόπος δέν ύπάρχει. Θά ξεκινάς από τό «θέλω» θά προχωρείς στό «άπαρνησάσθω έαυτόν» αλλά θά φτάνης στό «άράτω τόν σταυρόν αύτου» για «ν' άκολουθής». Γι' αυτό κι ό Χριστός πήρε τό δικό Του σταυρό και πορεύεται. Για νά μήν είμαστε μόνοι σ' αυτή τή σταυρική πορεία.

Σάν τή μάνα πού όταν ό γιατρός όρίζει στό παιδί της μιά δίαιτα, στερείται και κείνη μαζί του. Για νά τό βοηθήσει νά τηρήσει ό,τι θά του ξαναδώσει τήν ύγεία του.

Μία άφίσα πρίν από χρόνια είχε ένα μεγάλο κόκκινο σταυρό κι έγραφε: «Ρωτάς πόσο μεγάλη είναι ή άγάπη του Θεού; Δές τό σταυρό».

Άλλά άς μή περιορίζουμε τήν έννοια του δικού μας σταυρού μόνο στις κατά καιρούς μεγάλες θλίψεις και δοκιμασίες. Ό Εύαγγελιστής Λουκάς στά λόγια του Κυρίου «αράτω τόν σταυρόν αύτου» έχει και τή λέξη «καθ' ήμέραν» και «άκολουθήτω μοι». Άς προσέξουμε αυτό τό σταυρό τής καθημερινότητας. Νά περνάμε τήν κάθε μέρα μέ σταυρικό φρόνημα, μέ σταυρικό ήθος.

Πώς θά γίνη ό σταυρός καθημερινό βίωμα; Μέ τό «άκολουθήτω μοι».

«Χριστός έπαθε υπέρ ύμών, ύμίν ύπολιμπάνων ύπογραμμών, ίνα έπακολουθήσητε τοις ίχνεσιν αύτου (Α' Πέτρ. β' 21). Νά βάλουμε τό Χριστό μπροστά μας σάν πρότυπο κι ύπογραμμό ζωής.

Τί ζητά τή κάθε στιγμή; Ποιό είναι τό θέλημά Του; Πώς θέλει νά σταθώ σ' αυτή τή δυσκολία; Που μ' όδηγεϊ μ' αυτή τήν εύκαιρία;

Η κάθε στιγμή τής μέρας είναι ένα κάλεσμα άλλοτε στην άγάπη και στην ύπομονή, ή στην ύπακοή στό Θεό, άλλοτε στη συγχωρητικότητα και τήν άνοχή, στη διακονία και τή θυσία, κι άλλοτε στη σιωπή και τήν ταπείνωση.

Άν δέν ζούμε σταυρικά αυτές τίς στιγμές, δέν

άκολουθοΰμε τό Χριστό, δέν πορευόμαστε στα ίχνη Του.

Και τά ίχνη του Χριστού δέν τά βρίσκουμε μόνο στό Γολγοθά. Όλη του ή ζωή είναι σταυρική, όλα τά ίχνη Του είναι ματωμένα.

Πάνω άπ' τό Σταυρό δίνει τή συγχώρησι στους σταυρωτάς του. «Πάτερ, άφες αύτοις ου γάρ οίδασι τί ποιούσι». Μά και σ' όλη του τή ζωή άγάπη έδινε. Άνεχότανε, συγχωρούσε, ευεργετούσε εκείνους πού δέν τόν καταλάβαιναν, πού τόν παρεξηγοΰσαν, τόν συκοφαντούσαν.

- Έπάνω στό Σταυρό δέχεται τή μετάνοια του ληστή και τόν βάζει πρώτον στον παράδεισο. Μά για τούτο ήλθε από τόν ουρανό στη γή, «ζητήσαι και σώσαι τό άπολωλός». Κι έγινε «ό φίλος των άμαρτωλών».

- Πάνω στό Σταυρό λέγει «διψώ». Τό ίδιο δέν είπε και κεί στό Φρέαρ του Ίακώβ «κεκοπιακώς έκ τής οδοιπορίας».

«Δός μοι πιείν», λέγει στη Σαμαρείτιδα και τής προσφέρει τό «ύδωρ τό ζών» τής σωτηρίας.

«Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί μέ εγκατέλειπες» έπαναλαμβάνει μέ παράπονο τήν ανθρώπινη κραυγή τής άπελπισίας.

Για νά μās βεβαιώση μέ τή ζωή και τό θάνατό Του ότι ποτέ δέν μās εγκαταλείπει.

Πώς μπορούμε νά μιλάμε για εγκατάλειψη Θεού, όταν «έτι άμαρτωλών όντων ήμών Χριστός υπέρ ήμών απέθανε».

Κι ό τελευταίος του λόγος στό Σταυρό ήταν τό «τετέλεσται». Μά κάθε μέρα αυτή ήταν ή τροφή του. «Εμόν βρώμα έστί ίνα ποιώ τό θέλημα του Πέμψαντός με και τελειώσω αύτου τό έργον». Έτσι έζησε κι έτσι τελείωσε.

Αυτό τό καθημερινό σταυρικό ήθος χαρακτηρίζει και τή ζωή τής Παναγίας. Από τό «ίδου ή δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρήμα σου» πού είπε στη Ναζαρέτ μέχρι τή ρομφαία πού διήλθε τή καρδιά της στό Γολγοθά, όλη της ή ζωή πέρασε μέ ύπακοή, ταπείνωση, διακονία, άγάπη, σιωπή, έγκαρτέρηση, δοξολογία.

Άς συνεχίσουμε νά ζήσουμε τόν υπόλοιπο χρόνο τής Τεσσαρακοστής και τής ζωής μας μέ σταυρικό φρόνημα, για νά φτάσουμε στην Άνάσταση.

**Πρωτοβουλία Ενότητας
Ορθοδόξων Χριστιανών**
Οδός Νικηφόρου 8 Ομόνοια
Τηλ.: 8075253

Η πρωτοβουλία ενότητας των Ορθοδόξων Χριστιανών διά την ενότητα των Ορθοδόξων Χριστιανών και την κατάργηση του ΕΚΑΜ. 1599/86, αντιπροσωπεύει (150) εκατόν πενήντα και πλέον σωματεία εις ολόκληρη την Ελλάδα.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Προς

1) Τον Αξιότιμον Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Ανδρέαν Παπανδρέου

2) Τους Αξιότιμους Υπουργούς Προεδρίας, Εσωτερικών, Δημοσίας Τάξεως και Δικαιοσύνης.

Κοινοποιήσις:

1) Προς την Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας της Ελλάδος και Ιεράν Σύνοδον ΓΟΧ

2) Βουλευτάς, τον τύπον και τα ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά μέσα.

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Είναι γνωστόν ότι η Ελλάς εσχάτως έχει μεταβληθεί σε ξέφραγο αμπέλι, και εισέρχονται εις αυτήν κύματα ετεροδόξων, παραθρησκείων, σατανιστικών δογμάτων και όλα τα επακόλουθα αυτής της εξελεγμένης και προσοδευτικής εποχής μας.

Ολοι αυτοί οι εισερχόμενοι λύκοι περιβεβλημένοι τη λεοντή των ακάκων προβάτων, και βοηθούμενοι από την συμμαχία της ελευθέρας διακίνησης ιδεών, ή της ελευθερίας της θρησκείας δρουν ανενόχλητα και εκτελούν με άνεση το έργο του προσυλιτισμού και όχι μόνο αλλά και καινά δαιμόνια εισάγουν και τους νέους διαφθείρουν.

Κύριος στόχος βέβαια η Ορθοδοξία η οποία εάν θέλωμε να χρησιμοποιήσουμε στρατιωτική ορολογία, αποτελεί το σώμα των αξιωματικών εις το περάτωμα της Χριστιανικής Ορθοδοξίας.

Ο Βουδισμός μέχρι προσφάτως υπελείπετο των

άλλων εισβολέων εις την Χώρα μας.

Και ξαφνικά κάνει την εμφάνισή του εσχάτως και μάλιστα κατά τρόπο πολύ πιο προχωρημένο και αρκετά προκλητικό.

Ιδρύει Βουδιστικό Μοναστήρι έναντι της καρδιάς της Ορθοδοξίας: του Αγίου Ορους. Το καμουφλάζ πολύ καλό: Τουριστικές εγκαταστάσεις, ξενοδοχεία κλπ και μακροχρόνια η κατασκευή, διήρκησε 2 περίπου έτη και σιγά - σιγά ξεσκεπάστηκε και έδειξε την πραγματική του μορφή:

Οχι απλώς εκκλησία αλλά Μοναστήρι Βουδιστών και το κυριώτερο: στο καταστατικό του υπάρχει άρθρο το οποίο αναφέρει ρητώς μεταξύ των άλλων ότι σκοπός είναι η διάδοσις (Γραφείο προσυλιτισμού) της ιδίας της Βουδιστικής φιλοσοφίας.

Λες και οι Έλληνες Χριστιανοί φωτισμένοι από την αλήθεια του Χριστιανικού φωτός είχαν ανάγκη από τις Βουδιστικές φωτοβολίδες.

Αλλά νομίζουμε ότι η ανησυχία, κάθε όχι μόνο του σωστού χριστιανού, αλλά και κάθε έλληνα πρέπει να είναι μεγάλη μετά την σφαγή εις το Τόκυο από τη Βουδιστική αίρεση ΥΠΕΡΤΑΗ ΑΛΗΘΕΙΑ.

Δεν κατηγορούμε κανένα, ούτε κάνουμε καμμία σύνδεση των γεγονότων, αλλά μήπως η φρόνηση και η πρόληψη της Ελληνικής πολιτείας πρέπει να ευαισθητοποιηθεί, ιδίως μετά τα γεγονότα του Τόκυο και να περιορίσει την ίδρυση τοιούτων αιρέσεων ή τουλάχιστον να επαγρυπνεί και να ελέγχει τις δραστηριότητές τους πριν είναι πολύ αργά να επέμβει:

Ερωτάμε και περιμένουμε μία απάντηση από τους αρμοδίους.

Εκ του Γραφείου Τύπου

της Πρωτοβουλίας

Ο Πρόεδρος

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Θεολόγος - Γυμνασιάρχης

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΥΡΔΟΙ

Είναι φοβερόν να βλέπωμεν εις τās τηλεοράσεις καί εις τόν καθημερινόν Τύπον τά τρομερά έγκλήματα τά όποία διαπράτει ή Τουρκία διά τήν σφαγήν τών Κούρδων (Ίσλαμισταί καί αύτοί). Ό είκοστός αιώνας άντί νά ήταν αιώνας εύγενών εξέλιξεων διά τήν ανθρωπότητα κατέστη ό φοβερότερος αιώνας όλων τών εποχών.

Έκτός τά εκατομμύρια του λαού που έσφαγίσθησαν εις τήν Κομμουνιστικήν Ρωσίαν έχομεν

πρό όφθαλμών τό στυγερόν έγκλημα νά δολοφονούνται κατά έκατοντάδες χιλιάδες Κούρδοι παρά τών αίμοσταγών Τούρκων.

Άλλ' έτι φοβερότερον καί ή χριστιανική Άμερική ένέκρινε τό σχέδιον τών Τούρκων παράλληλα δέ καί ολόκληρος ό Δυτικός κόσμος έπευλογεί τό έγκλημα αύτό. Καί βλέπομέν τήν πρώθυπουργόν της Τουρκίας νά χαμογελά κατά τρόπον σαρκαστικών διά τά έπιγιγνόμενα!!! Μά έπιτέλους έλειψε λίγη ανθρωπιά από τά στήθη τών ίθυνόντων;

ΑΦΡΙΚΗ

Τās τελευταίας ημέρας βλέπομεν ἀλληλοσπαργμό μεταξύ τών φυλών ΤΟΥΤΣΙ εἰς τήν Ρουάντα τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ μία φυλή ἐξοντώνει τήν ἄλλη καί μωρά νεογέννητα εὐρίσκονται ἐν τῇ σπάθῃ. Βεβαίως γνωρίζομεν πῶς καί ἡ πρόοδος τῆς τηλεοράσεως καθὼς ἐπίσης καί ὁλων τῶν ἄλλων μέσων πού διαθέτει ἡ σύγχρονος τεχνολογία, δέν τούς ἐξευγένισε ἔστω καί εἰς τό ἐλάχιστον νά μὴν σκοτώνει ἡ μία φυλή τήν ἄλλην; Καί αὐτό σημεῖον τῶν καιρῶν.

Ο ΠΑΠΑΣ

Οἱ τηλεθεαταί, ὡς μᾶς λέγουν, ὁ Πάπας ηὐλό-

γησε τά πλήθη εἰς τήν πιατεῖαν τοῦ ἁγ. Πέτρου τῆς Ρώμης καί εὐχήθηκε ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος δώσῃ τήν εἰρήνην εἰς ὅλον τόν κόσμον. Φαίνεται πῶς ἔχει ξεχάσει τούς λαούς πού εὐρίσκονται ὄχι μακράν τοῦ Βατικανοῦ νά ἀλληλοσπαράζονται, τῇ ἐγκληματικῇ του ἀνοχῇ. Πῶς λοιπόν ὁ ἀναστάς Κύριος εἶναι δυνατόν νά δεχθῇ τό φαινόμενον αὐτό τῆς ἀναληψίας τοῦ Ποντίφηκος; Φαίνεται πῶς ξεχνάει ὅτι ὁ ἀναστάς Κύριος εἶναι αὐτός πού ἔφερε τήν σωτηρίαν καί τήν εἰρήνην ἐν τῷ κόσμῳ. Πότε λοιπόν θά ἀλλάξει καί νά γίνῃ χριστιανικότερος καί ὄχι ὁ φοβερότερος ἐγκληματίας;

«ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΑΝΟΙΞΟΝ ΜΟΙ ΠΥΛΑΣ ΖΩΟΔΟΤΑ»

Πλησιάζει ἡ μεγαλύτερη εορτή των εορτῶν! Ἡ Πανήγυρις των Πανηγύρεων των Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ Ζωηφόρος καί λαμπροφόρος εορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος καί Λυτρωτοῦ μας Χριστοῦ.

Αραγε σκεφθήκαμε, φιλοσοφήσαμε το πῶς θα υποδεχθούμε αὐτό το κοσμοσωτήριο γεγονός; ἢ απλῶς εἶναι ἓνα ἔθιμο που επαναλαμβάνετε κάθε χρόνο.

Ὁχι ἀγαπητοί μου, δέν εἶναι ἔθιμο, εἶναι ἡ εορτή των εορτῶν καί ἡ πανήγυρις των πανηγύρεων, γι' αὐτό θα πρέπει νά κάνουμε κάποια προετοιμασία γιὰ νά δεχθούμε τῇ ζωηφόρῳ Ἀνάστασι. Προηγείται ἡ Ἁγία Τεσσαρακοστή που εἶναι τὸ πνευματικό στάδιο των Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ μετάνοια καί τέλος ἡ Θεία καί ἱερά εξομολόγησι.

Εξομολόγησι! Σαν ἀκούνε αὐτή τὴν λέξη πολλοὶ Χριστιανοὶ δυσφοροῦν. Ἄλλοι τὸ βλέπουν χρήσιμο ἀλλὰ διστάζουν νά πούνε το ναι καί νά πάρουν τὸ δρόμο γιὰ τὸν Πνευματικό. Ἄλλοι πάλι βρίσκουν χίλιες δύο δικαιολογίες γιὰ νά ἀποφύγουν αὐτό τὸ ψυχικὸ καθαρτικὸ λουτρό τῆς ἀναγέννησις τῆς ψυχῆς. Κι ὅμως εἶναι ἀπαραίτητο. Τὸ ζητάει ὁ ἐπουράνιος πατέρας μας. Τὸ ζητάει γιὰτί με τὴ συντριβὴ καί τὴν ταπείνωσι που δοκιμάζει ὁ ἐξομολογούμενος θα δεῖ τὸ μέγεθος τῆς ἀμαρτίας, τὸν ψυχικὸ θάνατο που ἔφερε ἡ ποδοπάτησι των ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

«Πάτερ ἡμάρτον εἰς τὸν οὐρανόν καί ἐνωπίον σου» (Λουκά 18) εἶπε ὁ Ἀσώσος τῆς Παραβολῆς που δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο που ποδοπατεῖ καί δέν σέβεται τὸ Ἅγιο Θέλημα τοῦ Θεοῦ. Θα λάβει συγχώρεσι, ἀλλὰ θα δώσει καί ὑπόσχεσι νά μὴν πέσει πάλι στο βούρκο τῆς ἀμαρτίας. Θα εφο-

διασθῇ με πνευματικὲς δυνάμεις νά μὴν ἀθετήσῃ το θεῖο νόμο.

Ἀλλὰ που θα ἀποκαλύψει τὰ μυστικά τῆς καρδιάς του; τις ψυχικὲς πληγὲς καί τις ἀμαρτίες του;

Φυσικά ὄχι σε κάποιον φίλο γιὰτί ὅσο ἐμπιστος καί ἀν εἶναι κάποια μέρα μπορεῖ νά γίνῃ ὁ πιο μεγαλύτερος καί θανάσιμος ἐχθρός του καί νά ἀποκαλύψει ὅλα ὅσα του ἐμπιστεύτηκε. Οὔτε μπροστά σε μία εἰκόνα γιὰτί οὔτε ἀκούει οὔτε μιλάει.

Θα πάει στὸν Πνευματικό με μεγάλη ταπείνωσι, συντριβὴ καί εἰλικρίνεια νά του πει τὰ ἀμαρτήματα. Ὁ πνευματικὸς ἀντιπροσωπεύει τὸ Θεὸ που βρίσκεται ἀοράτως παρών. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς με τὸ ἁγιασμένο στόμα τοῦ ἔδωσε ἐντολή στους Ἀποστόλους «Λάβετε πνεῦμα Ἅγιο». Ὅσα λύσετο ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι λελυμένο ἐν τῷ οὐρανῷ. Ὅσα δέσετε ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. Συνεπῶς δέν πρέπει νά δίνωμε ἀναβολὴ γιὰτί δέν ξέρωμε τὴν ἡμέρα καί τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἀπ' αὐτόν τὸν κόσμο. Θα πρέπει νά πάμε στὸ Σωτήριο λουτρό τῆς μετάνοιας καί τῆς ἐξομολογήσεως χωρὶς ἀναβολή. Κάθε ἀναβολὴ εἶναι κίνδυνος θάνατος. Χωρὶς προφάσεις (δέν ἔκανα τίποτα, τι νά πῶ στὸν παπὰ) καί ὅ,τι ἄλλο μας βάζει στὸ μυαλό ὁ ἐχθρός τῆς ἀληθείας (ὁ διάβολος). Χωρὶς ντροπὴ καί με αποφασιστικότητα νά βρούμε τὸν καλὸ γιαντὸ τῆς ψυχῆς (Πνευματικό), με συντριβὴ καρδιάς, με ταπείνωσι, νά γονατίσουμε μπροστά στὸν Πνευματικό καί νά ζητήσουμε τὸ ἔλεος μέσω αὐτοῦ ἀπὸ τὸν Ἐπουράνιο Πατέρα μας νά μας ἀξιώσει νά κοινωνήσουμε των ἀχράντων μυστηρίων κατὰ τὴν πανευφρόσυνο καί ἐνδοξο τοῦ Ἀνάστασι καί τῆς ἐν οὐρανῷ βασιλείας του.

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Π. ΤΖΙΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΡΗ
(Ὁμιλητὴν Πειραικῆς Ἐκκλησίας)

Ἰανουάριος 1995 (Π.Ο.Η.)

Κύριε Κόκκορη

Ἐν πρώτοις σέ ἤκουσα μαινόμενον ὁμιλοῦντα καθ' ἡμῶν εἰς τὴν Πειραικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ἔτει 1991, ψευδόμενον καὶ συκοφαντοῦντα ἡμᾶς ὡς αἰρετικούς καὶ πλανωμένους καὶ ἄλλα πολλά τοιαῦτα.

Σοῦ ἀπέστειλα μίαν ἐπιστολὴν Δεκέμβριος 1991 ἀπολογητικὴν ἀλλὰ καὶ ἀντιρρητικὴν καὶ ἀνέμενον παρὰ σοῦ ἀπόκρισιν, σύ μὴ ἔχων ἀπόκρισιν φιμού-

μενος ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐσιώπησας. Καὶ πάλιν μὴ παύων συκοφαντῶν ἡμᾶς, σοῦ ἀπέστειλα καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν Δεκέμβριος 1992, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔμεινας ἐνεός. Καὶ πάλιν δὲν ἠσύχασας καθ' ἡμῶν ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐμεῖς χολὴν καθ' ἡμῶν ἔπραξας ἐσχάτως τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1995.

Διό δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὴν πρό τεσσάρων ἐτῶν ἀποσταλλεῖσα ἐπιστολὴν μου πρὸς σέ ἀναμένοντες ἀπόκρισιν, ἢ καὶ δημόσιον διάλογον. Ἰδοὺ λοιπόν τό στάδιον, ἰδοὺ καὶ τό ἀγώνισμα. Ἀναμένο-

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

- ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑ -

«Μὴ ἀποκρίνου ἄφρονι πρὸς τὴν ἐκείνου ἄφροσύνην, ἵνα μὴ ὁμοίος γένη αὐτῷ, ἀλλὰ ἀποκρίνου ἄφρονι κατὰ τὴν ἀφροσύνην αὐτοῦ, ἵνα μὴ φαίνεται σοφός παρ' αὐτοῦ» (Παροιμία ΚΣΤ' 4,5).

Κύριε Δημήτριε Κόκκορη, χαῖρε ἐν Κυρίῳ.

Ἀφορμὴ τοῦ παρόντος γράμματος, εἶναι ὅτι ἡ εὐγένειά σου μέσω τοῦ Ραδιοσταθμοῦ τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας, πάλιν καὶ πολλάκις, καὶ αὐθις καὶ ἀεί καὶ διαπαντός, ἀνακυκλεῖς τὴν εἰς ὕψος ἀδικίαν καθ' ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, συντάσσων ἡμᾶς φύρδην, μίγδην, μετὰ πάντων τῶν αἰρετικῶν κοράκων, διαβάλλων ἡμᾶς δημοσίως.

Ἀγαπητέ κύριε, οὐχ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια, ὡς σὺ ὑπολαμβάνεις, ἀλλὰ ἄκουε συνετῶς περὶ τῆς ἀληθείας. «Ἄλλως τις περὶ τῆς ἀληθείας λέγει, ἄλλως ἡ ἀλήθεια ἑαυτὴν ἐρμηνεύει, ἕτερον στοχασμός ἀληθείας, ἕτερον ἡ ἀλήθεια» (Στρωματεύς). Οἶδα ὅτι γνωρίζεις τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον, καὶ δύνασαι νὰ ἐννοήσης, τί λέγει ὁ σοφός Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς.

Σὺ οὐχὶ ἀληθῶς, ἀλλὰ στοχαστικῶς συμπεραίνεις ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ Παλαιοημερολογῖται ἔχουν γίνεи χίλια κομμάτια, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὀρθόδοξοι; Ἐφ' ὅσον τὰ Πατριαρχεῖα δὲν τοὺς ἀναγνωρίζουν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι; Ἐφ' ὅσον τὰ δέκα ἐννέα Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους δὲν ἐπικοινωνοῦν μέ αὐτοὺς, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι; Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλά παρόμοια τούτων λογίζεσαι κύριε Κόκκορη, καὶ πλανᾶσαι οἰκτρῶς περὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν.

Υπάρχουν δύο πίστεις κύριε Κόκκορη, μία ἡ οὐσα καὶ ἑτέρα ἡ δοκοῦσα, σὺ ἐξελέξω τὴν δοκοῦ-

σαν. Τοῦτο λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ ἄκουε, «Ἔστιν πίστις μᾶλλον δοκοῦσα, ἢ οὐσα, ἡ πολλὴν κόλασιν φέρει». Τοῦτο σοῦ συμβαίνει ἐπειδὴ ἀγνοεῖς τὴν ἀλήθεια, ἡ ὁποία εὐρίσκεται οὕτως, «Ἡ κατ' εὐσέβειαν ἀλήθεια, δυσθῆρατον χρῆμα, κἂν μὴ ὡς τό χρυσίον ἐκζητήσης οὐδέποτε πορήση ταύτην» (Ἀγ. Γρ. Παλαμᾶ).

Δυσθῆρατος λοιπόν ἡ ἀλήθεια, καὶ ὅστις δὲν τὴν ζητήσῃ ὡς οἱ χρυσαυχοὶ τό χρυσίον, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν εὕρῃ. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, βεβαιούμενον ὑπὸ τῆς ἀληθείας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, λέγοντος, «Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε», ἀλλὰ καὶ ἕτερος σοφός λέγει περὶ τῆς ζητήσεως, «Ἐν παντί πράγματι, ὁ τῆς σοφίας λόγος, ἀπαιτεῖ τό ζητηθὲν ἀναψηλαφᾶσθαι». Ἐάν ἐν παντί πράγματι, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον, εἶναι ἀναγκαῖον τό ζητηθὲν νὰ ἀναψηλαφᾶται, πόσω μᾶλλον, ἡ ζητήσις τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχει ἡ αἰώνιος σωτηρία τῆς Ψυχῆς;

Ἔτι δε, συγγέεις κύριε Κόκκορη εἰς τὰς δημοσίας διδασχάς σου ἐκ τοῦ Ραδιοφώνου, τὰ πρόσωπα καὶ τὰς Ἐκκλησίας ὁμοῦ, μὴ ποιῶν διάκρισιν, περὶ τίνων λέγεις καὶ διαβεβαιοῦσαι. Οἶον, διαβάλλων ἓνα ἢ πολλοὺς Παλαιοημερολογίτας, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, τὴν διαβολὴν δὲν ἐπιρρίπτεις εἰς τὸν σφάλλοντα ἄνθρωπον μόνον, ἀλλὰ προστρίβεις τό ἐγκλημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἣν ἀνήκει, ὅτι τάχα, οἷος ὁ ἄνθρωπος, τοιαύτη καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ.

Τὸν ἐραστήν τῆς ἀληθείας, οὐχ οὕτως δεῖ ποιεῖν, ἀλλὰ... «Τό λέγειν τι καὶ μὴ προδιαστέλλεσθαι τοῦ

λεγομένου τά σημαινόμενα, οὐδέν ἕτερόν ἐστίν, εἰμὴ πάντα συγχεῖν καὶ ἀσαφῆ σπεύδειν ἐάν, τά περί ὧν ἡ ζήτησις, ὅπερ ἀλλότριον ἀνδρός λογικοῦ καθέστηκεν» (Μεγ. Βασιλείου).

Ὀλίγα προλογίσασμεν ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ὑπόθεσιν μας, ὅτι τί εἶναι ἡ ἀλήθεια, καὶ πῶς εὐρίσκεται αὕτη, ὅτι ἀναγκαῖα τυγχάνει ἡ ζήτησις, εἰς τὸν ἐρευνῶντα τὴν ἀλήθειαν τῆς εὐσεβείας, καὶ ὅτι τὸν λέγοντα λόγον τινά, καὶ θέλοντα πείσαι τὸν ἀκούοντα, ἀνάγκη ἐπικείται ὅπως προδιαστέλλει, ἡγουν προδιακρίνει τοῦ λόγου τὸ σημαινόμενον, ἵνα μὴ πέμπει τοὺς λόγους του εἰς τὸν ἀέρα, μὴ εἰδὸτα ἃ λέγει.

Νῦν δε, Θεοῦ βοηθοῦντος, ἐρχόμενοι εἰς τὸ κύριον σῶμα τοῦ λόγου, πρῶτον θά ἀπολογηθῶμεν εἰς ὅσα κατηγοροῦμεθα, ὑφ' ὑμῶν, εἴτα δὲ θά ἀντερωτήσομεν ὑμᾶς, καὶ ἀποκρίθητε ἡμῖν, ἀποδεικνύοντες τὴν πίστιν σας ἀληθεύουσας, φέροντες ἀληθεῖς ἀποδείξεις.

Ἀπολογούμεθα. Ἡ μάχη καὶ ἐναντίωσις ἡμῶν τε καὶ ὑμῶν ἀγαπητέ κύριε Κόκκορη, δέν εἶναι πρὸς τά πρόσωπα, ἀλλὰ πρὸς τὰς Ἐκκλησίας, δηλαδή, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἐναντιοῦται πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καὶ τάνάπαλιν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐναντιοῦται εἰς τὴν τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου. Εἶναι τοῖς πᾶσι ὁμολογούμενον, ὅτι, ἄλλο, Ἐκκλησία, καὶ ἄλλο Ἐκκλησιαζόμενοι καὶ ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι μία, οἱ δὲ Ἐκκλησιαζόμενοι εἶναι πολλοί, καὶ οἱ μὲν Ἐκκλησιαζόμενοι ἀποθνήσκουν, ἡ δὲ Ἐκκλησία δέν ἀποθνήσκει, καὶ οἱ μὲν Ἐκκλησιαζόμενοι πολλάκις ἁμαρτάνουν, ἡ δὲ Ἐκκλησία (Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐννοοῦμεν) οὐδέποτε ἁμαρτάνει. Καὶ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές εἶναι, τὸ ὅτι πολλοὶ Πατριάρχαι καὶ λοιποὶ ἀξιωματοῦχοι τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι μόνον ἡμάρτησαν, ἀλλὰ καὶ αἵρέσεις φοβερὰς ἐποίησαν, ἡ δὲ Ἐκκλησία οὔτε ἡμαρτε, οὔτε ἐβλάβη ὑπὸ τῶν ἐμπεσόντων εἰς αἵρέσεις, κατ' οὐδέν. Σαφῶς λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὅτι ἄλλο Ἐκκλησιαζόμενοι, καὶ ἄλλο Ἐκκλησία. Ἐκκλησιαζόμενους ἐννοοῦμεν τοὺς Χριστιανούς, τοὺς ἀκολουθοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν οἵανδήποτε ἀκολουθοῦν. Καὶ πάλιν ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι πνευματική, οἱ δὲ Ἐκκλησιαζόμενοι εἶναι σωματικοί. Καθὼς ἄλλο Ἱερωσύνη καὶ ἄλλο Ἱερεὺς, καὶ ἄλλο Ἱατρική καὶ ἄλλο Ἱατρός, καὶ ἄλλο Τέκτων καὶ ἄλλο Τεκτονική, οὕτω νόει καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ἄλλο εἶναι αὕτη, καὶ ἄλλο οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτήν.

Ταῦτα εἶπαμεν διότι κατηγορεῖς κύριε Κόκκορη μερικά πρόσωπα Παλαιοημερολογιτῶν κατὰ τὸν σὸν λόγον, π.χ. κάποιον Παπαβασίλη, κ.ἄ. ὅτι ποιοῦν τοῦτο καὶ ἐκεῖνο, ἔργα κακοδόξων καὶ αἰρετικῶν καὶ τσαρλατάνων, ἄρα κατὰ τὸ ὑμέτερον συμπέρασμα, τοιοῦτοι εἶναι πάντες οἱ Παλαιοημε-

ρολογῖται, καὶ οἱ Ἐκκλησίαις αὐτῶν, διό καὶ συμβουλεύεις εἰς τοὺς ἀκούοντάς σε, «Μακριὰ ἀπὸ τοῦς Παλαιοημερολογίτας, διότι εἶναι αἰρετικοί, καὶ τέτοιοι, τέτοιοι, τέτοιοι». Μεταχειρίζεσαι τὴν μέθοδον τῆς συγχύσεως, ἵνα φέρεις μεγαλυτέραν βλάβην συκοφαντίας καθ' ἡμῶν, μὴ διευκρινίζων, οὔτε εἰς ποῖαν Ἐκκλησίαν ἀνήκει, οὔτε ὅτι μόνον αὐτός ἐσφαλὲν ἀλλ' ὅχι καὶ πᾶσα ἡ Ἐκκλησία εἰς ἣν ἀνήκει, ἀλλὰ λαμβάνεις μόνον τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σφῶμα, καὶ ὅτι ὁ τοῦτο πράξας εἶναι Παλαιοημερολογίτης, ἄρα ὅλοι οἱ Παλαιοημερολογίτες εἶναι ὁμοιοι, καὶ φύγετε ἀπὸ αὐτοῦς.

Τοῦτο ἀγαπητέ μοι δέν εἶναι οὔτε ὀρθόν, οὔτε ἀληθές, ἐάν ἓνα μέρος ἐκ τοῦ συνόλου εἶναι σαπρόν, τότε κατὰ τὴν σὴν ὑπόληψιν, ὅλον τὸ σύνολον εἶναι σαπρόν; Ἐάν π.χ. εἰς τὸν σωρόν τοῦ σίτου εἰς τὸ ἀλῶνι εὐρεθοῦν ὀλίγα ζιζάνια ἥρας, τότε ὅλος ὁ ὑπόλοιπος σωρός τοῦ σίτου εἶναι ἄχρηστος; Ὅχι βεβαίως, ἀλλὰ ἐκβάλλομεν τὰ ἄχρηστα ζιζάνια, διατηροῦντες τὸν ὑπόλοιπον σῖτον καθάρων. Οὕτω νόει καὶ περὶ τοῦ μέρους καὶ τοῦ ὅλου, εἰς τὴν τοιαύτην περίπτωσιν, ὅτι γίνεται. Πλὴν πρὸς διασάφεισιν τοῦ πράγματος, ὅσους ἐκατηγόρησες, οὗτοι δέν ἀνήκουν εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν κύριε Κόκκορη. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σας ἔχετε πάρα πολλοὺς μέ ἀξιωματικούς πράξεις, κατέχοντας μεγάλα ἀξιώματα, τί λέγεις δι' αὐτούς; Ἀρα ὅτι εἶναι αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι κατὰ τὸ ἥθος, εἶναι πᾶσα ἡ Ἐκκλησία σας; Καὶ σύ ὁμοῦ μετ' ἐκείνων; Ἴδου πού καταλήγει τὸ ἀτοπον τῆς «σοφῆς» ἐρωτήσεώς σου. Παρακαλοῦμεν τὴν εὐγένειά σου νά μᾶς ἀπαντήσης.

Ἀπολογούμεθα. Μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίτες εἴμεθα πολλὰ κομμάτια. Ἀληθῶς λέγετε, ἀλλὰ τοῦτο οὐδέν ὠφελεῖ ὑμᾶς τοὺς Νεοημερολογίτας, τοῦτο δέν ποιεῖ ὑμᾶς ὀρθοδόξους, ἀλλὰ μένετε ὁ ὑπάρχετε, καὶ ἐάν δέν ἐπιστρέψετε, ἀποθανεῖσθαι ἐν τῇ κακοδοξίᾳ σας. Γνωρίζεις κύριε Κόκκορη ὅτι, ὅπου ὑπάρχει σίτος, ἐκεῖ ὑπάρχουν καὶ τὰ ζιζάνια, καὶ ὅπου ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ συνάζονται καὶ αἱ παντοδαπαὶ αἵρέσεις. Ὑπάρχουσα λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Παλαιῷ Ἡμερολογίῳ, ἐκεῖ καὶ ὁ Σατανᾶς πριονίζει αὐτήν εἰς πολλὰς αἵρέσεις, ἢ πολλὰ κομμάτια, κατὰ τὴν καθομιλουμένην. Τὰ πολλὰ κομμάτια τῶν Παλαιοημερολογιτικῶν Ἐκκλησιῶν, πλὴν ἑνός, εἶναι πολλὰς αἵρέσεις, καὶ σωτηρία ἐν αὐτοῖς οὐκ ἔστι, ἐάν μείνουν ὥς ἔχουν, καὶ οὐδεμίαν πνευματικὴν κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἐκείνων, καθὼς καὶ μεθ' ὑμῶν.

Ὅτι ὁ Σατανᾶς κομματιάζει μόνον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅχι τὰς αἵρέσεις, ἀκουε καὶ σύνες. «Ἐρώτησις, μὴ Καὶ εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει, πῶς Ὁ Σατανᾶς οὐ διεῖλεν ἄλλην πίστιν ἐπὶ γῆς εἰς

τοσαύτας αἱρέσεις, εἰ μὴ τὴν τῶν Χριστιανῶν;

Ἀποκρίσις. Ὡς ἀντικειμένην αὐτῷ δηλονότι καὶ καταργοῦσαν αὐτόν. Ποία γὰρ εἶπέ μοι, φροντίς ἢ μέριμνα τῷ Σατανᾷ, Ἰουδαίους, ἢ Σαμαρεῖτας, ἢ Ἑλληνας πολεμῆσαι, ἢ μερίσαι εἰς αἱρέσεις καὶ πίστεις διαφόρους; Πᾶσαι γάρ αὐται αὐτοῦ εἰσι, καὶ οὐδαμῶς ὁ Σατανᾶς τό ἑαυτοῦ πολεμεῖ, ἀλλὰ τὰ τοῦ Θεοῦ. Ὡστε τῷ βουλομένῳ καὶ ἀπεντεῦθεν ἐστὶ μαθεῖν ὅτι οὐκ ἐστὶν ἑτέρα πίστις εὐσεβῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλη, εἰ μὴ μόνῃ ἢ εἰς Χριστόν» (Μεγ. Ἀθασίου, πρὸς Ἀντίοχον ἀρχοντα).

Ὡστε τὰ πολλὰ κομμάτια εἶναι σημεῖον ὅτι μέσον τούτων εὐρίσκεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια, ἐξηλθον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κομμάτια εἶναι σχίσματα καὶ αἱρέσεις, ὧν ἡγεῖται ὁ Σατανᾶς ὁ διαιρέσας ταῦτα, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου. Ἐνα ὁμοιον κομμάτι τούτων, εἶναι καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡ ὑμετέρα, ἡ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, διαφέρουσα τούτων κατὰ τὸν χρόνον ἀποσχίσεως καὶ κατὰ τὸ δόγμα, καὶ τὴν ἰσχύιν, τὴν πολιτικὴν λέγω. Μὴ σέ καταπλήττει ὅτι ὀνομάζονται Παλαιοημερολογῖται, μάθε ὅτι πᾶσαι αἱ αἱρέσεις, αἱ Ἀρείου, Νοβάτου, Νεστορίου, Μανιχαίου, Μονοθελητῶν, Μονοφυσιτῶν, Εἰκονομάχων κλπ. πᾶσαι ἦσαν Παλαιοημερολογίτισες, τοῦτο συνεχίζεται καὶ σήμερον εἰς ἡμᾶς. Ταῦτα ὀλίγα μὲν, ἀλλ' ἱκανά τοῖς εὐγνώμοσι πρὸς μάθησιν, περὶ τῶν πολλῶν κομματιῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἀντερωτῶμεν ὑμᾶς ἵνα μᾶς εἴπητε, τὸ ὅτι δὲν ἔχετε πολλὰ κομμάτια ἀπεσχισμένων Ἐκκλησιῶν ἀφ' ὑμῶν, τοῦτο εἶναι σημεῖον ἀκραιφνοῦς ὀρθοδοξίας; Παρακαλοῦμεν τὴν εὐγενειάν σας, νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξετε Γραφικῶς, ἢ Πατερικῶς, ὡς ἐποιήσαμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἕτερον σοφόν ὃ λέγετε, ὅτι τάχα δὲν μᾶς ἀναγνωρίζουν τὰ Πατριαρχεῖα. Ἀπολογούμεθα. Ὁ ὅρος «ἀναγνώρησις» δὲν ὑφίσταται εἰς τὸ λεξιλόγιον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὑφίσταται μόνον τὸ ὀρθόδοξος, ἢ κακὸδοξος. Ἐάν τὰ Πατριαρχεῖα εἶναι ὀρθόδοξα, τότε κοινωνοῦν πνευματικῶς μεταξύ τους, καὶ μετὰ τῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τῶν διαφόρων χωρῶν, καὶ ἀπέχουν ἐκ τῶν κακὸδοξων. Οὗτος εἶναι ὁ ὅρος ὁ χρησιμοποιοῦμενος, δηλαδὴ ἡ πνευματικὴ κοινωνία, καὶ ὄχι ἡ ἀναγνώρισις. Σήμερον δυστυχῶς ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα κακὸδοξοῦν, καὶ πῶς εἶναι δυνατόν ἡμεῖς νὰ ἔχομεν πνευματικὴν κοινωνίαν μετ' ἐκείνων, καὶ ἐκεῖνοι μεθ' ἡμῶν;

Ἄλλ' ἐπεὶ ὁ λόγος περὶ Πατριαρχείων ἄκουε λόγον ἀρμόδιον πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἁγίου καὶ Ὁμολογητοῦ Μαξίμου, ἤκμαζεν ἡ αἵρεσις τῶν Μονοθελητῶν, εἰς ἐπιστολὴν τοῦ λοιπὸν ὁ ἅγιος Μάξιμος «Πρὸς Ἀναστάσιον Μονάζοντα» γράφει μεταξύ ἄλλων καὶ ταῦτα.

«Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Πύρρος ἐδήλωσέ μοι, «Ποίᾳ Ἐκκλησίᾳ εἶ; Βυζαντίου, Ρώμης, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας ἢ Ἱεροσολύμων; Ἰδοὺ πάντες μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπαρχιῶν ἠνώθησαν, εἰ τοίνυν εἶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνώθητι, μήπως ξένην ὁδὸν τῷ βίῳ καινοτομῶν, πάθοις ὅπερ οὐ προσδοκᾷς, πρὸς οὓς εἶπον, Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτόν τὸν Χριστόν πίστεως Ὁμολογίαν. Πέτρον μακαρίσας, ἐφ' οἷς αὐτόν καλῶς ὁμολόγησεν, ὁ τῶν ὄλων εἶναι Θεὸς ἀπεφάνητο, πλην μάθω τὴν ὁμολογίαν, ἐφ' ἣν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν γέγονε ἡ ἐνωσις, καὶ τῶν γενομένων καλῶς, οὐκ ἁλλοτριούμαι». (Δοσιθέου Ἱεροσολύμων Δ' τόμο Δωδεκαδύβλου σελίς 119, 120) Ὁ δὲ Πατριάρχης Δοσιθέος συμπληρῶναι εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Μαξίμου λέγων ταῦτα, «Καθολικὴν Ἐκκλησίαν εἶπε τὴν πίστιν, ἣν ἡ μὴ ἔχουσα Ἐκκλησία, οὐκ ἐστὶν Ἐκκλησία ἀληθὴς ἀλλὰ δολία».

Τὰ αὐτὰ λέγομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς ὑμᾶς σήμερον. Ὅποια Ἐκκλησία τηρεῖ τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, αὕτη εἶναι Πατριαρχεῖον, καὶ Καθολικὴ πίστις, καὶ ἐξ ἐκείνης οὐκ ἁλλοτριούμεθα. Δὲν κοινωνοῦμε λοιπὸν μὲ τὰ Πατριαρχεῖα πνευματικῶς, διότι διαφέρομεν κατὰ τὴν πίστιν. Ἀντερωτῶμεν ὑμᾶς νὰ μᾶς εἴπητε, διατί τὰ Πατριαρχεῖα τηροῦντα τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, κοινωνοῦν πνευματικῶς μὲ ὑμᾶς, τοὺς τηροῦντας τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, καὶ ὄχι μὲ ἡμᾶς τοὺς πλησιάζοντας αὐτὰ ἐνεκεν τοῦ Ἡμερολογίου; Πῶς συμβιβάζετε τὰ ἀσυμβίβαστα, δηλαδὴ, ὅταν συλλειτουργεῖτε, τὰς ἐορτάς σας πῶς τὰς ἐορτάζετε; Τοῦτο λέγω. Τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων μὲ τὸ Παλαιόν, 25 Δεκεμβρίου, τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ διαφορετικὴν ἡμερομηνία, ἐορτάζει τὸ Νέον, τὴν ἐορτὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου, 7 Ἰανουαρίου. Ὁμοίως τὴν 8 Μαΐου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Παλαιοῦ, ἐορτάζει τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μὲ ἄλλην ἡμερομηνία, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Νέου ἐορτάζει τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον. Καὶ πάλιν, τὴν 8 Νοεμβρίου τὸ Παλαιὸν ἐορτάζει τοὺς Ἁγίους Ταξιάρχας, τὸ δὲ Νέον ἐορτάζει τὰ Εἰσόδια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅταν λοιπὸν συλλειτουργεῖτε αὐτάς τὰς ἐορτάς, πῶς τὰς ἐορτάζετε; Νὰ μᾶς ἀπαντήσετε, ἐάν εἴσθε ἄνθρωποι τῆς ἀληθείας, καὶ δὲν φοβᾶσθε τὸν ἔλεγχον.

Εἶναι πολλὰ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα δεικνύουν καὶ τὰς αἱρέσεις, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' οὐχὶ εἰς πάντας, ἀλλ' εἰς τοὺς ἔχοντας διάκρισιν, ἢ δὲ διάκρισις κτᾶται δι' ἐπιμόνου ζητήσεως καὶ κόπου, καὶ χρόνου, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας, διότι «Χωρὶς διακρίσεως, οὐδὲν καλὸν γίνεται, κἂν λίαν καλὸν φαίνηται τοῖς ἀγνοοῦσι» (Πέτρου Δαμασκηνοῦ) καὶ πάλιν «Λάρυγγ μὲν βρώματα διακρίνει, ἀκοή δὲ νοήματα» (Μεγ. Βασιλείου). Θὰ εἴπωμεν

μόνον δύο διακριτικά σημεία τῶν αἱρέσεων, διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές. Πᾶσα αἵρεσις, ναί πᾶσα αἵρεσις, νέα ἢ παλαιά, διακρίνεται ἐν μέν σημείον ἐκ τοῦ ὀνόματός της, δεύτερον δέ σημείον, ὅτι εἶναι μεταγενεστέρα τῆς Ἐκκλησίας. Καί τὸ μέν ὄνομά της δεικνύει τὸ Δόγμα της, ὁ δὲ χρόνος τὴν ἀρχὴν τῆς γεννήσεώς της. Ὅμοίως δέ, θά εἴπωμεν καὶ δύο διακριτικά σημεία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐν μέν, ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ἀρχαιότερα πασῶν, ναί πασῶν, τῶν αἱρέσεων, δεύτερον δέ σημείον, ὅτι πᾶσαι, ναί πᾶσαι αἱ αἱρέσεις, ἐξ αὐτῆς ἐξήλθον. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πολλά διακριτικά σημεία, καὶ τῶν αἱρέσεων, καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ τὰ ὁποῖα, νῦν δὲν εἶναι καιρὸς τοῦ λέγειν ταῦτα.

Γνωρίζετε κύριε Κόκκορη, κι ἂν δὲν τὸ γνωρίζετε, βλέψατε εἰς τὸ Συνοδικόν ἵνα μάθητε, ὅτι, «Εἰ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἐγγραφόν τε ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ ἀνάθεμα» (Ζ' Οἰκ. Σύνοδος), καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ, «Τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, οὔτε προσθήκην, οὔτε μείωσιν ἐπιδέχεται, μεγίστη γάρ τὸν προστιθέντα καὶ τὸν ἀφαιροῦντα τιμωρία δεσμεῖ» (Ζ' Οἰκ. Σύνοδος). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀθανάσιος γράφει, «Ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει, καὶ τὸ προσθεῖναι τι σφαλερόν, καὶ τὸ ἀφελέσθαι τι ἐπικίνδυνον ὑπάρχει, ὥς εἴπερ τι θάτερον γένοιτο, ἔσται τοῖς ἐχθροῖς ἄδεια τοῦ ποιεῖν ἅπερ βούλονται» (Μεγ. Ἀθανασίου, τόμος 31, σελὶς 296 Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδόσεις). Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος γράφει, «Ἐάν δέ καὶ ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (Β Τιμοθ. 2,5) τοῦτέστιν, τὸ μηδὲ μικρόν μὲν παρῖναι τι τῶν διατεταγμένων, οὕτω δέ ἕκαστον παράγγελμα ποιῆσαι, ὥς προστετάγμεθα» (Ἀσκητικοὶ ὅροι).

Δέν ἀφαιρέσατε; δέν προσθέσατε; Δέν ἀφαιρέσατε τὸ παραδεδομένον Ἡμερολόγιον; δέν προσθέσατε τὸ Νέον Ἡμερολόγιον; Τὸ ἔτος 1924 ὅτε ἐγεννήθη ἡ Ἐκκλησία σας, τὴν 10 Μαρτίου, τὴν ὀνομάσατε 23 Μαρτίου, δέν ἀφαιρέσατε 13 ἡμερῶν ἀκολουθίας, ἰσαρίθμων Ἀγίων; Ἐσχάτως δέν προσθέσατε μίαν ὥραν εἰς τὸ 24ωρον, δηλαδή τὴν 11 νύκτερινὴν τὴν ποιήσατε 12, ἵνα μὴ ποιεῖτε τὸ Ἅγιον Πάσχα ὡς ὀρίζει ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία; καὶ ἀντιστρόφως, ἀφαιρέσατε μίαν ὥραν ἐκ τοῦ 24ώρου, τὴν 12, ἵνα μὴ τελεῖται ὁθρῶς τὸ Ἅγιον Πάσχα, ὀνομάσαντες αὐτὴν 1ην τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Δέν ἀφαιρέσατε τὸ Τυπικόν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀντικαθιστώντες τοῦτο μέ ἐνιαύ-

σια ἡμίεφθα τυπικά, ἄξια βυθοῦ καὶ λήθης; Τελοῦντες τὸ Πάσχα ὑμῶν, οὐχὶ ἔρχεσθε πρὸς ἡμᾶς συνεορτάζοντες (κατ' ἀνάγκην βεβαίως) ἐπειδὴ ἄλλοίως οὐχὶ τελεῖται, εἰ μὴ μόνον, ὡς παραγγέλλουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς τὰς Διαταγὰς των, καὶ βλέπε ἐκεῖ, μήπως καὶ φύγει ἡ ὁμίχλη τῆς ἀγνοίας, καὶ σωθεῖ ἡ ψυχὴ ὑμῶν.

Κάπου εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, πλησίον τῆς Μεγίστης Λαύρας, ὑπάρχει ἐν σπήλαιον πεφραγμένην ἔχον τὴν εἰσοδὸν του, εὕρισκόμενοι ἐντὸς αὐτοῦ Μοναχοὶ τυμπανιαῖοι καὶ ἄλυωτοι, ἕως τοῦ νῦν, ἐνεκεν σουλλειτουργίας αὐτῶν μετὰ τῶν Λατινοφρόνων τοῦ Βέκκου. Ἐκαστον ἔτος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐκπηδᾷ τὸ Ἅγιον Φῶς, τὸ ὁποῖον δίδει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας ἀεὶ καὶ πάντοτε, οὐδέποτε δὲ εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας. Τὸ ἔτος 1925 ἀγρυπνοῦντες οἱ Παλαιοημερολογίται κατὰ τὴν Ἑορτὴν τῆς παγκοσμίου ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὄντες ὑπὸ διωγμὸν ὑμέτερον, εἰς ἐξωκλήσιον τοῦ Χολαργοῦ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐνεφανίσθη ἐν οὐρανῷ ὁλόφωτος ὁ Τιμιος Σταυρὸς, ἐπὶ ἡμίωρον, ρίπτων τὰς ἀκτῖνας του, ἄνωθεν τοῦ Ναϊδρίου πρὸς τοὺς ἀγρυπνοῦντας Παλαιοημερολογίτας, ὡς θεόθεν βεβαίως, ὅτι καλῶς τηροῦντες τὸ Παλαιόν Ἡμερολόγιον, τοῦτο τὸ θαῦμα τὸ εἶδον πολλοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πιστοὶ καὶ ἄπιστοι. Σοὺ ἀποστέλλω συνημμένως ἀντίγραφον τοῦ θαύματος, εἰκονίζον τὸν Τιμιὸν Σταυρον, ἵνα ἴδῃς ἰδίους ὁμμασι, καὶ ἐκλείψῃ πᾶσα ἀπιστία...

Ἐκλείψει μοι ὁ χρόνος διηγούμενον ἀληθεῖς ἀποδείξεις περὶ τοῦ τίς ὀρθοποδεῖ περὶ τὴν πίστιν. Ταῦτα μὲν μικρά ἀπὸ μεγάλων, καὶ ὀλίγα ἀπὸ πολλῶν, ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον ἐνοχλοῖμεν, καὶ ὡς λέγουσι οἱ σοφοί, «Καὶ γάρ τὸ μέλι καὶ τὸν ὅρον δοκιμάζοντες μικρῷ μέρει τοῦ παντός, τὸ πᾶν εἰ καλὸν δοκιμάζουσι», καὶ τοῖς μὲν πιστοῖς εἰς βεβαίωσιν, τοῖς ἀπίστοις εἰς διόρθωσιν εἰρήσθω συμμετρως.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ταῦτα ἐγράψαμεν, πρὸς τὸν φοροῦντα τὴν λεοντήν τῆς ὀρθοδοξίας κ. Κόκκορη, ἐκεῖνος δὲ οὐδὲ ὅπως ἴσχυσεν ἀντειπεῖν, ἢ μικρόν ἀντιστῆναι, φιμούμενος ὑπὸ τῆς ἀληθείας, δοκῶν ὅτι ἀρμόζουσα ἀπόκρισις εἶναι ἡ σιωπὴ. Εἰ ὁμως ἀναιδεύεται ὅτι ἀληθεύει, τὸν προκαλοῦμεν εἰς διάλογον.

Ὁ αὐτός

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Τό παρόν πόνημα, δέν ἀξιοί τόν τίτλον κάποιου περιπουδάστου συγγράμματος, οὔτε κἀν συστηματικῆς μελέτης· ὅπως θά διαπιστώσει ὁ ἀναγνώστης τό ἔργον τοῦτο παρεκκλίνει ἐντονα, ἀπό τό θέμα τό ὁποῖον ὑποτίθεται ὅτι θίγει καί φέρει ὡς τίτλον του: Σατανισμός, παρεκκλίνει ὅμως σκοπίμως: ὁ Σατανισμός ὡς φαινόμενον θρησκευτικόν καί κοινωνικόν τῆς ἀποστατίζουσας ἐσχατολογικῆς ἐποχῆς μας, ἀπετέλεσεν τό ἐρέθισμα διὰ τήν συγγραφὴν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου πού ἀσχολεῖται γενικότερον μέ τήν σημερινήν κατάστασιν τῶν πραγμάτων εἰς τό ζήτημα τῆς πίστεως καί εἰς τήν ἐν γένει συμπεριφορὰν τοῦ κόσμου ἐναντι τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Θείας Οἰκονομίας διὰ τήν Καينὴν Κτίσιν.

Τό τί εἶναι ὁ Σατανισμός, τό προδίδει ἡ ἴδια ἡ ὀνομασία του, καί κάθε λογικά σκεπτόμενος ἄνθρωπος, ἀναγνωρίζει εἰς αὐτήν μίαν ἀντίθεσιν, ἀντίχριστον, ἀντικοινωνικήν καί νοσηρὰν συμπεριφορὰν καί λατρείαν. Πλείστα ὅσα βιβλία ἔχουν γραφτεῖ καί ἀναλύουν ἱκανοποιητικῶς τά περὶ τόν Σατανισμόν - ἀπό τά ὁποῖα ἔξ ἄλλου ἐρανίσθη τά στοιχεῖα τοῦ τό παρόν ἔργον - ὀλίγα ὅμως εἶναι αὐτά πού ἡσχολήθησαν μέ τά καθαυτὰ κίνητρα πού ὡδήγησαν εἰς τήν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τοῦ νοσηροῦ φαινομένου, καί πού λαμβάνει ἤδη ἀνησυχητικὰς διαστάσεις.

Τό βιβλίον τοῦτο λοιπόν ἐγράφη μέ αὐτὴν ἀκρι-

βῶς τήν πρόθεσιν: νά ἐρμηνεύσει τό φαινόμενον τοῦ Σατανισμοῦ γενικότερα καί εἰς βάθος ἀπό τήν σκοπιάν τῆς Ἐκκλησίας - πού εἶναι ἐξ ἄλλου ἡ πλέον ἀρμόδια - καί νά ἀποκαλύψει τίς ἀληθινές καί οὐσιαστικές διαστάσεις καί προσεκτάσεις του. Ἄλλως δέν θά ὑπῆρχε λόγος νομίζουμε νά προσθέσωμεν κάτι ἐπιπλέον στό ἤδη πλούσιον ὑπάρχον ὑλικόν τῆς «Σατανολογίας» καί «ἀποκρυφολογίας» ἀπό τό ὁποῖον βρίθουν τά περισσότερα βιβλιοπωλεῖα.

Τό βιβλίον ἔχει τήν μορφήν τῶν ἐρωταποκρίσεων - προσφιλῆς εἰς τήν πατερικήν καί ἐκκλησιαστικήν γραμματείαν - καί βασίζεται εἰς τήν συνέντευξιν πού ἐδόθη εἰς τόν ραδιοφωνικόν σταθμόν «Δέλτα» τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν μέ ἀφορμὴν τὰ γεγονότα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1993 τῶν διαβόητων ἐκδηλώσεων Σατανισμοῦ πού ἀπεκαλύφθησαν καί συνέταραξαν τήν κοινήν γνώμην καί συνεγράφη μέ τήν πίεσιν τῶν γεγονότων πού «βοοῦσαν» διὰ μίαν ἐξήγησιν καί μίαν ἀπάντησιν σέ πολλά ἀγωνιώδη ἐρωτήματα πού ἐπροβάλλονταν ὑπὸ πλήθους κόσμου.

Ὑπὸ τήν πίεσιν αὐτῶν τῶν συνθηκῶν ἐγράφη τό ἔργον τοῦτο καί ὡς ἐκ τούτου πιθανῶς νά παρουσιάζει κάποιες ἀτέλειες ἢ παραλείψεις. Ζητοῦμεν κατανόησιν ἀλλά καί παρατηρήσεις πού θά βοηθοῦσαν εἰς μίαν πληρέστερην κάλυψιν τοῦ θέματος ἀπό κάθε καλοπροαίρετον ἀναγνώστην.

Δεκέμβριος 1994

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ:

Ἡ ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Βασισμένο εἰς τήν ἀποκαλυπτικήν συνέντευξιν πού παραχώρησε εἰς ραδιοφωνικόν σταθμόν ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθεοῦ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Μακάριος Καβακίδης.

«Ὑμῖν δέ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τήν διδασχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἐγνώσαν τά βαθέα τοῦ Σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω

ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος· πλὴν ὁ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἴξω».

Ἀποκάλυψις 2.24

«καὶ ὠκοδόμησε (ὁ Μανασσῆς) θυσιαστήρια πάση τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ ἐν ταῖς δυσίν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου καὶ αὐτὸς διήγαγε τά τέκνα αὐτοῦ ἐν πυρὶ ἐν Γεβενεννόμ καὶ ἐκληδονίζετο καὶ οἰωνίζετο καὶ ἐφαρμακεύετο καὶ ἐποίησεν ἐγγαστριμύθους καὶ ἐπαιδοὺς καὶ ἐπλήθυνε τοῦ ποιῆσε τό πονηρόν ἐναντίον Κυρίου τοῦ παροργίσαι αὐτόν».

Παραλειπομένων Β' ΛΓ' 5

Δημ.: Τί ακριβώς σημαίνει ο όρος «σατανισμός»;
Καθ. Μακάριος: Ο όρος τούτος, είναι αδόκιμος¹ πολιτιστικώς και κοινωνιολογικώς, καθ' ότι τό αντίκειμενον εις τό όποιον αναφέρεται είναι καθαρώς περιθωριακής - τρόπον τινά - μορφής και όπωσδήποτε περιορισμένου ένδιαφέροντος εις τό κοινωνικόν σύνολον· θά τόν αποδεχθώμεν - έστω και συμβατικώς - έφ' όσον ούτος κατά τά τελευταία έτη έμφανίζεται υπό μορφήν επιδημίας και άπασχολεί όλοένα και περισσότερον τήν κοινήν γνώμην.

Ο όρος λοιπόν «σατανισμός», αναφέρεται εις τό σύνολον όλων εκείνων τών δραστηριοτήτων, πού αποσκοπούν εις τήν όργανωμένην και μεθοδικήν λατρείαν του Σατανά.

Δημ.: Τί είναι ο Σατανάς; πρόσωπο συμβολικό, αλληγορική προσωποποίηση του κακού ή ύπαρκτό όν, μέρος κάποιου άόρατου κόσμου, ή επιτέλους, καθαρά άποκύημα τής ανθρώπινης φαντασίας;

Καθ. Μακάριος: Ο Σατανάς ή άλλως Διάβολος (διαβολεύς - συκοφάντης ών του ανθρώπου, αλλά και του ίδιου του Θεού) είναι πρόσωπον ύπαρκτόν και άληθινόν, όσον ύπαρκτόν είναι και τό όξυγόνον πού αναπνέομεν διαρκώς, όσον ύπαρκτόν είναι τό ήλεκτρικόν ρεύμα πού διαχέεται εις όλην τήν φύσιν, όπως και πλήθος άλλων στοιχείων πού συγκροτούν τό μεγαλύτερον μέρος του ύλικού κόσμου και όμως δέν γίνονται άμέσως αντίληπτά διά τών αισθήσεων μας και βεβαίως ο Σατανάς, δέν είναι φυσικόν και ύλικόν τι στοιχείον, αλλά όντότης πνευματική και μάλιστα «εύφυής» έχοντος όλα εκείνα τά χαρακτηριστικά πού όρίζουν αυτό πού καλείται προσωπικότης².

Τόν Σατανά, άπαντώμεν εις πλείστας μυθολογικάς και λαογραφικάς παραδόσεις αρχαίων λαών:

Ο Πύθων τής έλληνικής μυθολογίας, ο όφιος πού έξήρπασεν τό βότανον τής αιωνίου ζωής εις τό Έπος του Γίγαμέσ, και πλήθος άλλων μυθολογικών και δή τερρατωδών Ιστοριών, πού είναι έν τούτοις άν μή τί άλλο παρά σκιώδεις και θαμπαί άναμνήσεις τής άληθινής Ιστορικής περιγραφής, περί τής έμφάνισως του Σατανά εις τόν ανθρώπινον βίον, υπό τής Αγ. Γραφής.

Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμεραν άγνοούν ήθελημένως ή μή τήν ύπαρξιν τοιούτου όντος επηρεασμένοι όμως ως ένα βαθμόν υπό του όρθολογισμού· οι όρθολογισταί, σκεπτόμενοι ύλιστικώς άρνούνται τήν ύπαρξιν - άόρατου πνευματικής κτίσεως, καθ' ότι δέν συμφωνεί προς τήν «έμπειρικήν» διά τών αισθήσεων γνώσιν· μόλις και μετά βίας όμως, είναι ανάγκη νά έπιστημάνωμεν ότι αί ύλιστικά αντίληψεις περί κόσμου είναι ήδη ξεπερασμένα και ανατρέπονται και υπό αυτής άκόμη

τής έπιστήμης και δή τής 'Αστροφυσικής* κ.ά. και ότι άκόμη και ή ίδια ή έμπειρική γνώσις, προϋποθέτει τήν ύπαρξιν τής πίστεως ως άναγκαίου και βασικού στοιχείου διά τήν συλλογήν τών πληροφοριών πού αυτή θέτει ως α priori αξιώματα.

Και αυτά μέν όσα άφορά τούς ύλιστάς και τόν μειονεκτικόν τρόπον πού έρμηνεύουν τό φαινόμενον τής ζωής, πού όμως, έχει καταστεί άποδεκτός από τήν μεγαλυτέραν μερίδαν τής ανθρωπότητος, άφ' ής στιγμής έξυπηρετεί και ίκανοποιεί τάς καθαρώς ύλικάς και γήίνους «άπαιτήσεις» αυτής· μίας ανθρωπότητος ή όποία άπώλεσε τήν πραγματικήν τής ταυτότητα, παρεδομένη ολοκληρωτικώς εις τάς γήίνους σαρκικάς απολαύσεις· μίας ανθρωπότητος πού προδίδει και «αυτοπροδίδεται» διαρκώς (φιλοσοφικά και ψευδοθητικά άξία ύλιστικών βάσεων, κοινωνικοπολιτικά συστήματα πού προβάλλουν ως άξία τόν πλουτισμόν, πολιτικοί - κομματικοί άρριβισμοί μέ μοναδικόν κίνητρον τήν έξουσίαν κ.ά.), μίας ανθρωπότητος πού τελικώς αυτοκαταστρέφεται όπως ήτο φυσικόν επακόλουθον, καταστροφή του περιβάλλοντος, πόλεμοι, κοινωνικά και άτομικά άδιέξοδα άπόγνωσις, αυτοκτονία και ναρκωτικά κ.ά. και παρουσιάζει όλα τά συμπτώματα του βαρέος άσθενούς, εύρισκομένου εις επιθανάτιον ρόγγον.

Ημείς όμως, ως χριστιανοί ανήκοντες εις τό πλήρωμα τής νοητού κιβωτού τής σωτηρίας, δηλ. τής Όρθοδόξου Έκκλησίας και έχοντες άπόλυτον πίστιν εις τά ιερά και θεόπνευστα αυτής γράμματα (Αγ. Γραφή) και εις τήν θείαν αυτής παρακαταθήκην (Οίκουμ. Σύνοδοι, γραπτή και προφορική παράδοσις) πού άπεδείχθησαν εις τό πέρας μαχιωτηριδών άψευδέσταται πηγαί άληθείας γνωρίζομεν τήν ύπαρξιν αυτού του όντος και ως μέλη τής επί τής άγωνιζόμενης Έκκλησίας όφείλωμεν νά γνωρίζομεν και τάς ένεργείας και τά νοήματα του.

Ο Σατανάς συμφώνως προς τήν θείαν διδασκαλίαν τής Έκκλησίας μας³ είναι κτίσμα του Θεού τό όποιον αρχικώς επλάσθη άγαθόν όπως έξ' άλλου και όλα τά κτίσματα τής ύλικής και πνευματικής δημιουργίας και μάλιστα επλάσθη υπό του Θεού προικισμένον, μέ έξαιρετικά και πλούσια χαρίσματα έξ' ου και τό αρχικόν αυτού όνομα: Έωσφόρος (ο φέρων τό φώς)**

Εις τήν συνέχειαν όμως κινούμενος από οίησιν και υπερηφάνειαν και εκμεταλλευόμενος κακίως τήν άγάπην του Πλάστου καθώς και τήν έλευθερίαν πού απέλάμβανεν, ήθέλησεν από έτερόφωτος νά γίνει αυτόφωτος, νά σφετερισθεί δηλαδή τήν έξουσίαν του ίδιου του Δημιουργού του μέ αποτέλεσμα νά εκπέσει του ύψίστου αξιώματος του, παρσύροντας εις τήν όδυνήράν ταύτην πτώσιν και μέγα

πλήθος ἀγγελικῶν τάξεων⁴. Ἡ δραματική αὐτή πτώσις περιγράφεται μέ ἀδράς γραμμὰς εἰς τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου: «Καί ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Μιχαήλ καί οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ τοῦ πολεμῆσαι μετά τοῦ δράκοντος καί ὁ δράκων ἐπολέμησε καί οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, καί οὐκ ἴσχυσαν οὔτε τόπος εὐρέθη αὐτῶν ἐτι ἐν τῷ οὐρανῷ»***.

Δέν εὐρέθη πλέον τόπος διά τόν Σατανᾶν καί τὰς δυνάμεις του λέγει εἰς τόν οὐρανόν, δηλ. εἰς τόν κόσμον τοῦ Θεοῦ, εἰς τήν οὐράνιον κοινωνίαν. Καί ἐν συνεχείᾳ: «... ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος ὁ καλούμενος Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην ὅλην ἐβλήθη εἰς τήν γήν.

Ἐξέπεσεν λοιπόν ὁ πρῶν Ἑωσφόρος λαμπρός ἀρχάγγελος καί νῦν ἀποστάτης καί σκοτεινότητος ἄγγελος Σατάν ἀπό τήν οὐράνιον δόξαν πού κατεῖχε, εἰς τήν διαβλητήν καί λασπώδη ὕλην⁵ καί ἀπό κληρονόμος τῆς θείας Δόξης κατέστη κληρονόμος καί πρόξενος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀπό υἱός τοῦ Θεοῦ Φωτός, υἱός τοῦ σκότους, ἀρχῶν τῆς ἀβύσσου καί τοῦ αἰῶνος τούτου. Συνειδητοποιῶντας τήν τραγικήν αὐτήν πτώσιν ὁ Σατανᾶς κατελήφθη ὑπό ματαίας ὀργῆς καί ὀλόκληρος ἡ καταστρεπτική του μανία ἐστίασθη τώρα εἰς τό μοναδικόν εὐάλωτον σημεῖον τῆς κτίσεως: εἰς τόν ἄνθρωπον καί τήν φύσιν πού τόν περιέβαλλεν.

Τοιοιτοτρόπως ὁ Σατανᾶς κατέσπει πρόξενος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου****: ἡ διασάλευσις τῆς φυσικῆς τάξεως καί πάσης φύσεως καταστρεπτική ἐκδήλωσις εἰς τόν ὕλικόν κόσμον εἶναι ἀποκλειστικόν ἔργον τοῦ Σατανᾶ καί τῶν δυνάμεων του⁶. Ἐφ' ὅσον οὗτος ἐξέπεσεν ἠθελημένως ἀπό τήν θείαν ἀποστολήν του καί ἀπώλεσεν κάθε ἀγαθοποιόν ἰδιότητα, ἐμψυχήθη τό κακόν ὡς τρόπον τοῦ «ἐνεργεῖν», χρησιμοποιῶντας ἀρνητικῶς πλέον, ὅλα ἐκεῖνα τά χαρίσματα πού τοῦ ἐδώρησεν ὁ πανάγαθος Δημιουργός****. Ἐπιπλέον ἡ συνειδητοποίησις καί ἡ ἐπίγνωσις ἐκ μέρους του διά τήν ἀναπόφευκτον καί φοβεράν τιμωρίαν πού ἀναμένει αὐτόν καί τοὺς συνεργούς του τόν καθιστᾷ ἐπὶ πλέον ὀργίλον καί μάταιον****, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀντιμάχεται ὁλοένα καί περισσότερο τόν Θεόν καί τό ἔργον Του.

Ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίς τῆς ὕλικῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, συνεγκέντρωσεν ὅλον τό μένος καί τήν κακίαν τοῦ ἀποστάτου ἀγγέλου καί τοῦτον λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς ἀγάπης πού ἀπελάμβανεν ὁ ἄνθρωπος ὑπό τοῦ Δημιουργοῦ του καί τῆς θέσεως πού κατεῖχε οὗτος εἰς τήν καθόλου δημιουργίαν⁷: ὁ Σατανᾶς ἀντελήφθη ἡ δαισθάνθη ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπρόκειτο νά λάβῃ ὑπό τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ τήν ὑψηλοτάτην θέσιν πού αὐτός κατεῖχε πρότερον καί ἀπώλεσεν ἐξάπαντος μέ τόν τρόπον πού

γνωρίζομεν καί ἔτσι ὀλόκληρον τό ἀντίθεον ἔργον του ἐντοπίζεται πλέον εἰς τό σημεῖον τοῦτον. Διαβάλλοντας ὁ Σατανᾶς τόν Θεόν εἰς τόν ἄνθρωπον, ἀφ' ἑνός μὲν προσπαθεῖ νά πλανήσῃ αὐτόν ἀπό τήν ἀληθινήν του ἀποστολήν καί ἀφ' ἑτέρου νά τόν καταστήσῃ ἀνάξιον τῆς δόξης πού τοῦ προσορίζει ὁ Πανάγαθος Δημιουργός (ὄρα καί πάλιν εἰς τό βιβλ. τοῦ Ἰώβ).

Ἡ «συνομωσία» τοῦ Διαβόλου κατά τοῦ ἀνθρώπου γένους ἀρχεται ἀπό τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, πού ἐπλασεν ὁ Θεός ἐπὶ τῆς γῆς (τοῦ Ἀδάμ δηλ.) καί συνεχίζεται ἕως τῆς σήμερον καί μέχρι βεβαίως τῆς Τελικῆς Κρίσεως, ὑπό τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τήν Δευτέραν Φρικτὴν καί φοβερὰν Αὐτοῦ ἔλευσιν καί κατά τήν ὁποίαν θά παύσῃ ὁριστικῶς τόν Σατανᾶν καί τὰ ἔργα του⁸. Καί ἐδῶ πρέπει νά διευκρινισθῇ ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐνεργεῖ ἀποκλειστικῶς καί μόνον, κατά παραχώρησιν***** Τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ καί εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀρρήτου Οἰκονομίας Του πού προσβλέπει εἰς τήν διά τῶν ποικίλων πειρασμῶν καί θλίψεων «κατεργασίαν» τοῦ ἀνθρώπου καί τήν ἐξύψωσίν του εἰς τήν ἀδελον καί εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγγέλους μελλοντικὴν δόξαν⁹.

Δημ.: Ἀρκούντως ἱκανοποιητική ἡ ἀπάντησίς σας ὁσιολογιώτατε καθηγούμενε· πεῖτε μου ὁμως, ποία ἡ πραγματική δύναμις αὐτοῦ τοῦ σκοτεινοῦ ὄντος τοῦ Σατανᾶ;

Καθ. Μακάριος: Σχετικῶς τώρα μέ τήν δύναμιν τοῦ Σατανᾶ ἡ Ἐκκλησία μας διδάσκει πῶς, διά τόν ἄνθρωπον πού ἔχει θωρακισθῇ μέ τήν «πανοπλίαν» τοῦ Πνεύματος¹⁰ καί ἔχει «ἐνδυθῇ» τόν Χριστόν μέσω τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος¹¹ ἀλλά ταυτοχρόνως ζεῖ καί βιώνει ὀλόκληρον τήν μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σατανᾶς εἶναι παντελῶς ἀνίσχυρος: ὀχυρωμένος ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν «παρεμβολήν» τῶν Ἀγίων καί περιφρουρούμενος ἀπὸ τήν θείαν χάριν δέν ἔχει νά φοβηθῇ τίποτε ἀπολύτως.

Ἀλοίμονον ὁμως διά τοὺς ἀνθρώπους πού εὐρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν! Δι' αὐτοὺς ὁ Σατανᾶς εἶναι φοβερός, μέγας, ἀδιανόητος, ὡς πρὸς τὰς ἐνεργείας του καί ἀδυσώπητος ὡς πρὸς τήν κακίαν καί τήν ἀπανθρωπίαν του. Ἀρκεῖ νά ἀνατρέξωμεν εἰς τό σκοτεινότατο καί ζοφῶδες παρελθόν, εἰς τοὺς πρό τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Κυρίου Χρόνους καί θά τό διαπιστώσομεν: δέν ὑπῆρχεν καμμία ἀπολύτως λατρεία εἰς τόν μακρὰν τοῦ Θεοῦ κόσμον πού νά μὴν περιελάμβανεν εἰς τό τυπικόν αὐτῆς, ἀνθρωποθυσίας καί δὴ μικρῶν παιδίων!

Οἱ ἄνθρωποι εἰς τήν ἐποχὴν ἐκείνην, βεβυθισμένοι εἰς τὰ σκότη τῆς ἀγνοίας, μὴ θέλοντες νά τιμῶσιν τόν Ἐναν καί Μοναδικόν Θεόν τόν Κτίστην

του παντός, ἐπροσκυνοῦσαν τὴν φθαρτὴν καὶ ἄψυχον ὕλην τὴν κτίσιν δηλ. προσδίδοντάς της, φανταστικές δυνάμεις καὶ ἐνεργείας· ἐφθασαν λοιπόν, εἰς τὸ σημεῖον νὰ λατρεύουν μέχρι καὶ ἐντελῶς ἄψυχα ἀντικείμενα, ὅπως ξύλα, λίθους κ.ἄ. τετυφλωμένοι καὶ ἀποχαυνωμένοι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν καὶ τὴν ἀδυσώπητον πίεσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ.

Πρὶν τὴν ἐνσάρκον οἰκονομίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Σατανᾶς, ἦτο πράγματι, ἀπόλυτος ἄρχων καὶ ἐξουσιαστής¹ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους χάρις ὅμως εἰς τὴν ἀμετρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θέλησιν Του νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ αὐτὴν τὴν τυραννίαν, γενόμενος ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, κατεπάτησεν τὸν Σατανᾶν καὶ τὰ ἔργα του, ὅπως τὸν καταπατοῦν καὶ οἱ πιστοὶ Του πού συμμετέχουν εἰς τὸ ἀπολυτρωτικὸν Του ἔργον.

Ἡ δύναμις λοιπόν τοῦ Σατανᾶ, εἶναι σχετική καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν· ἐάν βρῆσκειται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τότε ὁ Σατανᾶς εἶναι δι' αὐτὸν δυνάστης καὶ τύρραννος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δέν δύναται νὰ σωθῇ παρά μόνον εἰσερχόμενος εἰς τὴν κιβωτὸν τῆς σωτηρίας, εἰς τὴν λογικὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ δηλ. εἰς τὴν Ἐκκλησίαν¹².

Διὰ τοὺς πιστοὺς δούλους τοῦ Χριστοῦ ὁ Σατανᾶς εἶναι ἐν, ἀξιοθρήνητον ὃν καὶ ὄχι ὁ ἀδυσώπητος «Θεὸς τοῦ κακοῦ» τῶν Μανιχαίων ἢ τῶν Γνωστικῶν· ὁ Χριστιανὸς ἐμπρός εἰς τὸ πολὺπλοκον, ποικιλόμορφον, τερρατῶδες στράτευμα τοῦ Σατανᾶ ἀντιτάσσει τὸν Σταυρόν· τὸ μεγαλύτερον ὄπλον τῆς ὕλικης καὶ ὀύλου δημιουργίας, κατὰ παντός ἐχθροῦ, κατὰ παντός ὕλικου καὶ ὀύλου κινδύνου καὶ ἀναφωνεῖ μετὰ θάρρους καὶ πίστεως· «Χαῖρε τὸ τῶν Ἀγγέλων γαληνόμορφον θαῦμα· Χαῖρε τὸ τῶν Δαιμόνων πολυστένακτον τραῦμα».

Ὁ Χρυσορρήμων πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ μέγας Χρυσόστομος, δίνει μὲ τὸν καλύτερον τρόπον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, εἰς τὴν τρίτην ὁμιλίαν του εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην θεῖον εὐαγγέλιον:

«ὅταν γάρ ὁ διάβολος ἴδῃ τοῦ Θεοῦ τὸν νόμον ἐγγραφέντα τῇ ψυχῇ καὶ πλάκας αὐτοῦ γενομένην τὴν καρδίαν, οὐ προσελεύσεται λοιπόν».

Δηλαδή, ὅταν ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ριζώσῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Σατανᾶς δέν τολμᾷ νὰ τὸν πλησιάσῃ διότι: «Ἐνθα γάρ ἂν ἦ γράμματα βασιλικά οὐκ ἐν στήλῃ χαραγέнта χαλκῇ ἀλλ' ἐπὶ θεοφίλους διανοίας ἀγίῳ Πνεύματι τυπωθέντα καὶ πολλῆς ἀποστήλβοντα τῆς χάριτος οὐδὲ ἀντιβλέψαι ἐκεῖνος δυνήσεται ἀλλὰ πόρρωθεν ἡμῖν δώσει τὰ νῶτα».

Εἶναι τόσο ἐκτυφλωτικὴ λέγει ἡ λάμψις τοῦ Παναγίου Πνεύματος πού ἐπισκιάζει τὴν θεοσεβὴν

διάνοιαν πού ἐκεῖνος ὁ σκότεινός καὶ ἀμαυρωμένος δέν τολμᾷ πλέον νὰ τὴν πλησιάσῃ. Διὰ τὸν ἄνθρωπον πού ἔχει ἐνωθεῖ ψυχῇ καὶ σώματι μὲ τὸν Χριστὸν καὶ ἔχει «λουσθεῖ» καὶ καθαρισθῇ ὑπὸ τοῦ ζωοποιοῦ αἵματος¹³ Του, ὁ Σατανᾶς γίνεται πλέον παίγνιον εἰς τὰ χέρια του, δέν τολμᾷ κἄν νὰ τὸν ἀτενίσῃ, διότι φλέγεται ἀμέσως ἀπὸ τὸ θεῖον πῦρ ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐμφορεῖται ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

1. βλ. ΛΕΞΙΚΟ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟ ΤΩΝ -ΙΣΜΩΝ, Γ. Χασιάκου (ὁ ὅρος εἶναι καταχωρημένος)

2. Γεν. γ' 1-8, Α' Παρ. κα' 1, Ἰωβ α' 6-12, Σοφ. Σολ. β' 24, Ζαχ. γ' 1-2, Ματθ. 4, 10 Λουκ. 10.18 κ.ἄ.

* Ἡ πρό πολλῶν ἤδη ἐτῶν, ἀπόδειξις ὅτι τὸ σύμπαν ἀποτελεῖ συγκεκριμένον, πεπερασμένον χωρὸν, ἐκλόνισεν ἀνεπανορθῶτως τὰς ὕλιστικὰς φαντασιώσεις, περὶ ἀπείρου καὶ ἀέναου, ἀνευ ἀρχῆς καὶ τέλους κόσμου.

3. Ἀγ. Ἱ. Δαμασκηνοῦ: ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

4. Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: ΕΠΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

** «εἶδον τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐξ' οὐρανοῦ πεσόντα» Λουκ. 10, 18

*** Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, εἶναι βιβλίον «ἐπτασφράγιστον» καὶ ἡ πλήρης ἐρμηνεία του, εἶναι προνόμιον μόνον τῶν Θεοφόρων διανοιῶν («μακάριος ὁ ἀναγινώσκων... τοὺς λόγους τῆς προφητείας...»). Διὰ ἐμᾶς τοὺς ἐμπαθεῖς εἶναι, ὅτι θὰ ἦταν καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Χάριτος, διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε!

Ἡ ἐρμηνεία λοιπόν τῶν χωρίων αὐτῶν, δέν εἶναι προσωπική, ἀλλὰ ἐρανίσθη ὑπὸ ποικίλλων ἐργασιῶν, βασιμμένων εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ὅπως λ.χ., ἡ τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου (1788-1808), τοῦ καθηγητοῦ Παναγ. Μπρατσιώτου παλαιοδιαθηκολόγου, κ.ἄ.

**** Σοφία Σολομ. 1, 13 καὶ Ἑβρ. 2, 14

«φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθε εἰς τὸν κόσμον» Σοφ. Σολ. Β' 24

5. Ἀγ. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου: ΠΕΡΙ ΘΕΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ, βλ. περὶ κακοῦ

6. Ἀγ. Διονυσίου Ἀρεοπ. προαναφερθέν ἔργο
Ὅρα κατὰ Ματθαῖον 8,31

***** «Οὕτω πονηρὸς ὁ διάβολος, ἐκ προαιρέσεως ἔχων τὴν πονηρίαν, οὐ φύσις ἀντικειμένη τῷ ἀγαθῷ» Μ. Βασιλείου, ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΙΤΙΟΣ ΤΩΝ ΚΑΚΩΝ Ο ΘΕΟΣ 8.25

***** Ἀποκάλυψις 12, 12

7. Εἰρηναίου, ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ 16

8. Ἀποκ. 20, 10

***** βλ. καὶ πάλιν Ἰωβ α' 6-12 καὶ β' 1-7

9. βλ. 'Αγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ: ΠΡΟΣΘΑΛΑΣΣΙΟΝ, ΠΕΡΙ ΑΠΟΡΙΩΝ 26 ΕΡΩΤ.

'Αγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου: «ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΓΚΑΛΟΥΝΤΑΣ» τ. 31, ΕΠΕ

Παράβαλε ἐπίσης καί 'Αγ. Γρηγορίου Παλαμά: Ὁμιλία Δ' ΠΕΡΙ ΔΕΥΤ. ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

10. ΕΦΕΣ. 6,11

11. ΓΑΛ. 3,27

12. Πρβ. σχετικῶς μέ: Ματθ. 1.21, 18.11, 19.25, Μαρκ. 10.26, 16.16 Λουκ. 8.12, 13.25, Ἰωάν. 3.17, 12.47, Πράξ. 2.21, Ρωμ. 5.9, Κορ. 1.33, Ἐφ. 2.5,8 Θεσ. 2.16, Πετ. 3.21 καί Ἐφ. 5.25

*1 Σημ. Καί ἐδῶ, θά πρέπει νά διευκρινισθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν ἦτο ἀμέτοχος αὐτῆς τῆς καταστάσεως, διότι μέ τήν ἰδικήν του ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ θεοῦ νόμου κατέστα τόν Σατανάν, κυρίαρχον καί «ἄρχοντα»: ἡ σκοτεινὴ προτύπωσις τῶν θείων μυστηρίων εἰς τήν Π. Διαθήκην, δηλοῖ τήν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καί διὰ τήν ἐποχὴν ἐκείνην. βλ. σχετικῶς, 'Αγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολ. ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ἐρωτ. 15 τομ. 14α ΕΠΕ

πρβλ. σχετικῶς μέ: Α' Παρ. κα' 1 Ἰωβ. γ' 8,17 Ἰώβ α' 6-12 Σοφ. Σολ. β' 24, Λουκ. 22.53, Πράξ. 26.18, Ἐφ. 6.12 Κολ. 1.13

13. Ἀποκάλυψις 1,5

ΜΕΡΟΣ Β'

Δημοσιογράφος:

— Σαφέστατη ἡ ἀπάντησις σας, Ὁσιολογιώτατε καθηγούμενε· ἄς ἐξετάσωμεν ὁμως τώρα τό κυρίως θέμα αὐτῆς τῆς συζητήσεως: τόν Σατανισμόν.

Πεῖτε μου πρωτίστως ὀλίγα τινά περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελιξεῶς τοῦ ἀπὸ τὰς ἀπαρχάς του μέχρι τῆς σήμερον.

Καθηγούμε. Μακάριος:

Ὡς πρώτην πράξιν «σατανισμοῦ» εἰς τήν ἀνθρώπινον ἱστορίαν, δυνάμεθα νά ἀναφέρωμεν τό γνωστόν δραματικόν ἐπεισόδιον τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων: ἡ ὁλέθριος πίστις των εἰς τὰ λόγια τοῦ ὄφεως («...ὡς θεοὶ ἐσεσθαι κλπ.») καί ἡ ἐλειψις ἐμπιστοσύνης πού ἐπέδειξαν οὗτοι εἰς τόν Πλάστην καί Δημιουργόν των, συνιστά ἔστω καί ἐμμέσως μίαν ἐκδήλωσιν «σατανισμοῦ». Ἀλλά βεβαίως οἱ πρωτόπλαστοι εἶχόν τό ἐλαφρυντικόν τῆς ἀγνοίας (1) των ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὁλεθρίους ἐπιπτώσεις τῆς πράξεως των καί διὰ τοῦτο ἐξ ἄλλου ἐπέδειξαν - ἀργά δυστυχῶς - μεγίστην μετάνοιαν

παρ' ὅλον πού δέν ἐγνώριζον καί οὔτε ἐφαντάζοντο τό πλήρες σχέδιον τοῦ παναγάθου Θεοῦ διὰ τήν σωτηρίαν των...

Σαφέστατον ὁμως ἐκδήλωσιν λατρείας εἰς τόν Σατανάν δηλ. «σατανισμόν» μέ τήν κυριολεκτικὴν αὐτοῦ σημασίαν, διαπιστώνομεν, εἰς τό βιβλίον τῆς Ἐξόδου στό ἐπεισόδιον τῆς λατρείας τοῦ χρυσοῦ μόσχου (κεφ. 32, 4) καί ὅπως ἀναφέρεται τοῦτο, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου εἰς τήν ἀπολογίαν του ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου (Πράξεις κεφ. 7 παρ. 1 κλπ.):

«Περιεφέρατε τήν σκηνὴν τοῦ Μολόχ καί τό ἄστρον (2) τοῦ Θεοῦ σας Ρεμφάν, τὰ εἰδῶλα πού ἐκάνατε διὰ νά τὰ προσκυνῆτε» 7.43).

Βεβαίως καί στό ἐπεισόδιο τοῦτο δέν ἔχωμεν τόν σατανισμόν μέ τήν σημερινὴν αὐτοῦ μορφήν, καθ' ὅτι οἱ Ἰσραηλιταὶ οὗτοι εὐρισκόμενοι ὑπὸ τό σκότος τῆς εἰδωλολατρείας πού κυριαρχοῦσεν τότε καί μὴ ἔχοντας γνωρίσει ἀκόμη τόν ἀληθινόν Θεόν, ὑπὸ τὰς ἐντολάς τοῦ ὁποῖου καθοδηγοῦσεν ὁ Μωϋσῆς, ἐπιπτον διαρκῶς θύματα τῆς ἀγνοίας, τῆς δειλίας καί τῆς καχυποψίας των ἐναντι τῆς νέας δι' αὐτούς, ὁδοῦ πού ἐπρόκειτο νά ἀκολουθήσουν προκειμένου νά ἐλευθερωθοῦν ὑπὸ τῆς σωματικῆς ἀλλά καί πνευματικῆς δουλείας εἰς τήν ὁποίαν εὐρίσκοντο πολλὰ ἔτη εἰς τήν Αἴγυπτον.

Πέραν λοιπόν τοῦ «ἐμμέσου» τοῦτου Σατανισμοῦ δηλ. τῆς εἰδωλολατρείας ἡ λατρεία τοῦ Σατανᾶ ἀρχίζει νά λαμβάνει συγκεκριμένην μορφήν τοὺς πρώτους ἤδη χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ: ὡς ἀντίδρασιν (3) κατὰ τοῦ φωτός πού ἐδυάλυνεν τὰ σκότη τῆς ἀγνοίας, τῆς διδασκαλίας δηλ. τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὐτὴ ἐσυνεχίσθη μέσω τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ τῶν Ἀποστόλων καί πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης εἰς ὅλοκληρον τόν κόσμον, ὁ Σατανᾶς ἐφεῦρε τὰς δικὰς του ψευδοδιδασκαλίας, μέσω τῶν δικῶν του «μαθητῶν» ὅπως ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι ραββίνοι τῆς Διασποράς τοῦ 70 μ.χ. (14), οἱ Γνωστικοί (κράμα εἰδωλολατρείας καί Χριστιανισμοῦ), οἱ Ἑσσαῖοι, ὁ Σίμων ὁ Μάγος κ.ἀ. Ὁ Σατανισμός καί ἡ «ἐπιστήμη» του ἡ Μαύρη καί ἡ Λευκὴ Μαγεία ὅπως καλλιεργήθηκαν ἀνά τοὺς αἰῶνας μέσω τοῦ Ταλμούδ, τῆς Καββάλα καί τῶν λοιπῶν «ἀποκρύφων» ἐπιστημῶν ἔλαβε τήν σημερινὴν του μορφήν μέ τόν Ἄγγλον μάγον Ἄλιστερ Κρόουλυ.

Ὁ Ἄλιστερ Κρόουλυ - πού θά ἐδύνατο νά κληθεῖ πατήρ τοῦ συγχρόνου Σατανισμοῦ - ἐδρασεν εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καί ὑπῆρξεν μαθητῆς ὅλων τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν καί τῶν ἀνατολικῶν ψευδοθρησκειῶν ἐγένεν βουδιστῆς μοναχός καί συνέγραψεν βιβλίον ὑπὸ τόν τίτλον: «Τὸ βιβλίον τοῦ Νόμου» πού κατέστη τό «εὐαγγέλιον» τοῦ Σατανισμοῦ. Τό βιβλίον τοῦτον - ἓνα κράμα

ανατολικού μυστικισμού ταλμουδικής και καβαλιστικής συμβολικής και Γνωστικού αποκρυφισμού - αποτελεί έν νοσηρότατον και διεστραμμένον «κήρυγμα» πού διδάσκει τήν δῆθεν ἀνωτερότητα τοῦ «Ἐγώ» καί προβάλλει τόν σατανισμόν ὡς μέσον ἀποκτήσεως τῆς δυνάμεως καί τῆς ἐπιτυχίας εἰς τήν ζωήν: ἐν μέσω ἀπειρῶν βλασφημιῶν καί πλήθος μεταφυσικῶν ἡλιθιοτήτων - κληρονομία τῆς δυτικῆς εὐρωπαϊκῆς θεολογικῆς του παιδείας- διακυρήσσει τήν «ἐνωσιν» Σατανᾶν καί ἀνθρώπου πού θά καταστήσει τόν δεύτερον ...Θεόν!

Εἰς τήν συνέχειαν ἰδρύονται αἱ πρῶται «ἐκκλησίαι» τοῦ Σατανᾶ ὅπως ἡ «ΟΤΟ» εἰς τήν Ἀγγλίαν ἡ «ΘΕΛΕΜΑ» εἰς Γερμανίαν κ.ἄ. αἱ ὁποῖαι μέ τήν συνεργασίαν ἄλλων αποκρυφιστικῶν σχολῶν ἐπιδίδοντο εἰς ἄκρως ἀποτρόπαιους πράξεις: μοιχείας, αἰμομιξίας, ὁμοφυλοφιλίαν, παιδερασίαν, κτηνοβασίαν καί ἄλλας ἀκατανομάστους πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἀποσκοποῦσαν ὑποτίθετο εἰς τήν ἀνωτάτην σατανιστικὴν μύσιν!

Ἐπίσης εἰς τήν σύγχρονον Βαβυλῶναν, τὰς Η.Π.Α. ἰδρύθηκε ἡ μεγαλύτερα «ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ» «Church of Satan» ὑπό τοῦ Anton Lavey καί ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν πυρῆνα ὅλων τῶν ἀνά τόν κόσμον συναφῶν κέντρων σατανισμοῦ καί μαγείας. Δέν εἶναι τυχαῖον ἄλλωστε ὅτι εἰς τήν χώραν αὐτήν ἀνθοῦν ἅπασες αἱ αἰρέσεις καί αἱ ψευδοθρησκείαι πού ἔχουν ἀναφανῆ εἰς τήν ἱστορίαν καθὼς ἐπίσης καί ἡ ἀναβίωσις τῆς εἰδωλολατρείας ὑπὸ διαφόρους μορφάς ὁ λεγόμενος «πανσεξουαλισμός» καί ὅλαι ἐν γένει αἱ συναφεῖς ἐκδηλώσεις παρακμῆς καί κοινωνικῆς καταπτώσεως καί ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τόν Θεόν. Εἰς τὰ πρότυπα αὐτῆς, τῆς «ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ» τῶν Η.Π.Α., λειτουργοῦν καί αἱ ἐν Ἑλλάδι σατανιστικαί, ὁμάδες ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς διαφόρους μεθόδους καί τεχνικάς αὐτῶν.

Δημοσιογράφος:

Τί ἀκριβῶς εἶναι ὁ σατανισμός;

Καθηγούμεν. Μακάριος:

Σατανισμός εἶναι ἡ ἐσχάτη προδοσία τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ θείου Του Ἔργου ἀλλά καί κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον οὗτος ἀρνεῖται τήν υἱοθεσίαν (5) καί τήν χάριν ὅπως αὕτη ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς σταυρικῆς Του θυσίας ἀρνεῖται τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ πού ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Παναγίου Του Πνεύματος καί προορίζει τόν ἀνθρώπον εἰς τήν Καινὴν Κτίσιν (6) καί τήν ἄρρητον καί ἀνεκλάλητον δόξαν (7) ἀρνεῖται τήν δόξαν καί τήν Βασιλείαν τοῦ Πατρὸς ὅπως ἐκδηλώθη αὕτη ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τῆς Προνοίας Αὐτοῦ μυστικῶς καί σκιωδῶς εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην καί ἐμφανῶς διὰ τοῦ Ὑιοῦ καί

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν Καινὴν.

Ἀρνεῖται τελικῶς τόν Ἅγιον Τριαδικόν Θεόν ὅπως ἀπεκαλύφθη οὗτος εἰς τοὺς Θεοφόρους καί θείους Πατέρας καί τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τήν ἐξουσίαν τοῦ διαβόλου, μέσω τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας διὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων αὐτῶν. Ἐνεργεῖ οὕτως ὥστε νά καταστήσει τόν ἀνθρώπον κατώτερον τῆς φυσικῆς του θέσεως εἰς τήν ὅλην δημιουργίαν καί νά τόν ὑποτάξῃ ὑπὸ τήν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ, ἀγνοῶντας ἡθελημένως τήν τελικὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ καί τήν αἰώνιον καί ἀτελεύτητον τιμωρίαν τοῦ Διαβόλου καί τῶν ὀργάνων του (8).

Ὁ Σατανισμός ὅπως ἐκδηλοῦται εἶναι μία «θρησκεία δολοφόνων» διὰ νά χρησιμοποιήσωμεν τήν φράσιν ἐνός ἀνθρώπου πού ὑπῆρξεν σατανιστῆς - μάγος ὁ ἴδιος: τοῦ Εὐαγγέλου Κουτρομπέλη· ὁ ἀνθρώπος οὗτος - ἐνεργόν μέλος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σήμερον - ἀποκαλύπτει ἀνατριχιαστικὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ Σατανισμοῦ - προϊόντα προσωπικῶν του ἐμπειριῶν - εἰς βιβλίον πού συνέγραψεν ὑπὸ τόν τίτλον: «ὁ λαοπλάνος» τοῦ ὁποῦ θά παραθέσωμεν ἀποσπάσματα:

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

1. Σύμφωνα μέ τόν Ἅγ. Συμεών τόν νέο Θεολόγο (ΗΘΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Β' 5' 9-10) οἱ πρωτόπλαστοι τιμωρήθηκαν ἐπειδὴ ἔδειξαν ἀπροθυμία εἰς τήν μετάνοιαν πού τοὺς ἐκάλεσε ὁ Θεός («Ἀδάμ πού εἶ: τίς ἀνήγγειλε σοι ὅτι γυμνός εἶ...» ὁμοίως καί εἰς τήν Εὐαν: «τί τοῦτο ἐποίησας;») βλ. Γέν. 3,9-11, παράβαλλε ἐπίσης καί τόν Μ. Χρυσόστομον, ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος: ΟΜΙΛΙΑ ΕΒΔΟΜΗ «ὅτι τό τῆς λύπης πάθος... κ.θ.κ.» Ἀλλά καί ὁ Μέγας Φώτιος, ἐρμηνεύοντας τό «Διηνοιχθήσαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί» τό γεγονός τοῦτον πιστοποιῇ (Ἀμφιλόχεια, ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΙΔ' MIGNE 101

2. Τό ἤδη γνωστόν ἄστρον - ἔμβλημα τῶν συγχρόνων Σατανιστῶν καλούμενον πεντάλφα.

3. Τό κακόν, καθότι δέν εἶναι αὐθυπάρκτον ἀλλά ἡ ἐλεψις τοῦ καλοῦ, ἡ ἀντίδρασις πρὸς τό καλόν (βλ. Ἅγ. Διονυσίου Ἀρεοπ. ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΥ) συμπεριφέρεται πάντοτε ὁμοίως: δέν δρᾷ ἀλλὰ ἀντιδρᾷ· εἶσι καί στήν περίπτωσιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς σωτηρίας ἀντέδρασε μέ τόν τρόπον αὐτόν: κατασκεύασε τό δικό του «εὐαγγέλιον» εἰς ἀντίδρασιν τοῦ θείου. Δέν δημιούργησε τίποτε πού δέν ὑπῆρχε, ἀλλά ἀντέδρασε βιαίως, στό ἤδη ὑπάρχον, τό ἀντέγραψε διὰ νά τό κακοποιήσῃ. Ἐτοί δρᾷ ἐξ' ἄλλου, ὁ ἀρχέκακος Σατανᾶς, διὰ τῶν αἵρετικῶν: ἀντιγράφει καί παραποιῇ

4. βλ. σχετικῶς: Will Durant, ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ τ. Δ'

5. Ρωμ. 8.15.23 Γαλ. 4.5 Ἐφ. 1.5

6. Κορ. Β' 5.17 Γαλ. 6.15 Ἀπ. 21.5

7. Ρωμ. 8.18, Ἐφ. 1.18, Τιμ. Β' 2.10

8. Ἀπ. 19.20, 20.10, 15.21.8

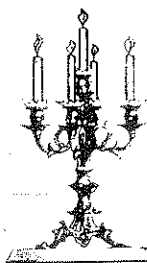
ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΟΥΡΗΣ

Ἡ Σαλαμίς ἐν κλαθῶ ἐκήδευσεν τόν Ἰωάννην Περδικούρην, ἱεροψάλτην τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας ἐπὶ σαράντα ἔτη. Σχεδόν τελευταῖος ἐκ τῶν ἀπομεινάντων ἱεροψαλτῶν, σωστός βάρδος εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν Γ.Ο.Χ. Ἦταν ὁ μεταστάς σῶφρων, εἰλικρινής καὶ νηστευτής καὶ πλήθος κόσμου ἀπευθύνετο εἰς αὐτόν διὰ τὰς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφήνει τὸ δεξιόν ἀναλόγιον κενόν καὶ ἄς παρακαλέσωμεν τόν ἅγιον Σπυρίδωνα ν' ἀποστείλῃ ἱκανόν διάδοχον.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία διαρκέσασα πλέον τῆς

ὥρας πλαισιουμένη ἀπὸ τόν Τοποτηρητὴν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Βικέντιον, τοὺς π. Πολύκαρπον, π. Γερόντιον, π. Περιάνδρον καὶ δύο ἱεροδιακόνους ἦτο κατανυκτικὴ ἡ δὲ ὁμιλία τοῦ Ἀρχιερέως συνεκίνησε ἐκ βαθέων τοὺς πάντας. Ἀφήνει ὁ μεταστάς τόν πρεσβύτερον ἀδελφόν του κ. Σπυρίδωνα Περδικούρη καὶ δύο ἀγαπητάς ἀδελφάς τὴν Σοφία καὶ Μαρία καὶ πλήθος ἀνηψιῶν δύο ἐξ αὐτῶν ἱατροί.

Ἀντὶ ἀνθέων προσεφέρθησαν παρά τοῦ ἐκκλησιασματος τριακόσιες χιλιάδες δραχμές διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνεγειρομένου Ἱ. Ναοῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΥ ΝΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ (1909 - 1995)

Με ἄφατον λύπην ἡ ἐφημερίς ἀναγράφει ὅτι ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ φίλος Δ. Νικητόπουλος.

Ἐγεννήθη το 1909 εἰς τὰ Κυπαρίσσια τῆς Γορτυνίας τοῦ Νομοῦ Ἀρκαδίας.

Σὲ ἡλικία 13 ἐτῶν ἤλθε εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἔμεινε εἰς τὴν Συνοικία τοῦ Καραβᾶ. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τὸν βρίσκει εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος.

Ὑπῆρξε Ἰδρυτικὸ Μέλος τῆς Ἑνώσεως Νέων Γ.Ο.Χ. καὶ πνευματικὸ παιδί τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Μαρτυρίου Ζούλια, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ.

Ἐγένετο «Ἀναγνώστης» ἀπὸ τόν Μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομον μέ

τόν ὅποιον εἶχε καὶ προσωπικὴ γνωριμία. Στὴν διάρκεια τοῦ διωγμοῦ τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Σπυρίδωνα, ἐφιλοξένησε εἰς τὴν οἰκίαν του, πολλοὺς ἱερεῖς καὶ ἱερομονάχους, γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα. Νέος ὑπῆρξε ἀθλητῆς τῆς Ἑθνικῆς Ὁμάδος Ἀνδρῶν στὸν Κλασικὸ Ἀθλητισμὸ στὸ ἀγώνισμα τοῦ Μαραθωνίου δρόμου, προσφέρον σημαντικὴ προβολὴ τῶν Ἑλληνικῶν χρωμάτων εἰς τοὺς Βαλκανικοὺς ἀγῶνες. Στὴν διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατὰ τοῦ Ἀξονος ἐπανῆλθε εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ὑποστάς πολλὰς κακουχίας συνεπεία τῶν ὁποίων ἐκλονίσθη ἡ υἡγία του.

Ἐκ φύσεως ἀνήσυχος καὶ ἐρευνητικὸς διέπρεπε στὰ γράμματα. Ἦταν πτυχιούχος τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Τμήματος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ παρακολούθησε πολλάκις τὰς ἀνασκαφὰς ποὺ ἐγένοντο ἀπὸ τόν ἀειμνήστο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος Μαρινάτου εἰς Κρήτη καὶ Σαντορίνη. Ἐπίσης ἦτο πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὡς καὶ τελειόφοιτος τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἐνυφεύθη τὴν Καλλιόπη Κανέλλου καὶ ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν Κώστα καὶ τὴν Ἄννα.

Ἀπεβίωσε τὴν 12η Μαρτίου 1995 ἐν πλήρῃ διαύγεια πνεύματος, συνεπεία μακροχρονίου ἀσθενείας.

